

بدل شوی سږی

لنډې کیسې

صديق الله بدر

WWW.SAMSODR.COM

Ketabton.com

کېس

نبي گل؛ چې له لرې وليدم، په منډه يې تر ما ځان راوړس او په سوې
ساه يې وويل: ((دوسته! څنگه شوه؟))
- څه شی؟

- وئ هغه د کېس خبره.

ما ويل، چې وبه يې ځوروم، هېڅ مې ونه ويل، هغه مې له لاسه ونيو او
د هغه د کور پر خوا وځوئیدو. د چاي څښلو پر وخت نبي گل بيا خوله
خبرې ته جوړه کړه: ((دوسته! ودې نه ويل، چې . . .))
ما خبره په نيمه کې ورغوځه کړه: ((چې څه مې ونه ويل؟))

- هغه د کېس خبره دې؟

- د کوم کېس؟

نبي گل د چایو پیاله پر سر واپوله او ویې ویل: ((گوره! مه مې خوروه، که دې کار کړی وي، بیگاه یوه ښه میملستیا درکوم.))
 ما سترگې پرې وربرگې کړې: ((که مې نه وي کړی، شرې خوبه مې نه؟))

نبي گل لږ چورتې غوندې شو، په نیولي اندازېې وویل: ((لکه چې نن هم کار ونه شو، خیر زما د بخت مرغه له ازله په وزر ټپي دی، نور مه پسې گرځه، ډیر مې سرگردانه کړې...))

نبي گل لاهغسې له ځانه سره بونگېده، ما یوه پانه له جیبه راویستله او ورو ورو مې ولوستله: ((د کابل د کمربند ټولو امنیتي پوستو ته! د راغلو اطلاعاتو له مخې یو تن د نبي گل په نامه، چې پلار یې سید گل نومېږي، زموږ سر سخت مخالف دی. زموږ په ضد تبلیغات کوي، بناء ټولو امنیتي ځایونو او پوستو ته خبر ورکوو، که دغه سړی مو ونیو عاجل یې گرفتار او زموږ په پته یې راواستوی.))

نبي گل یو دم راټوپ کړ. په هوا کې یې کاغذ رانه واخیست او د سپین رږو په شان یې دعاگانې راته وکړې: ((کور دې ودان، خدای دې عزت درکړي، خدای دې خوشاله لره.))

له دې سره په خیزکو، تریکو شو او ځان یې ښه ستړی کړ. ما پرې غږ وکړ: ((نبي گله! زه درنه ځم.))

نبی گل مخامخ راته کېناست او په موسکو شونډو یې وویل: ((څې؟!))
والله که قدم رانه واخلي، بیگاه به سره ښه میله جوړوو، نور یاران هم
راغواړو.))

ما نه منله؛ خو ډیر راته ټینگ شو، مازیگر مهال له هغه سره گډ خپل
کورته لارم. کور کې مې وویل، چې د شپې نه راځم. چې له کوره
راووتو، نبی گل وویل: ((دوسته! وډې نه ویل، چې دا کاغذ دې څنگه
واخیست؟))

- تا غونډې یو دوست لرم، بلا سړی دی، له ډیرو سرکاري خلکو او
قوماندانو سره پیژني، ورغلم. هغه ته مې وویل. هغه راسره د
قوماندان قرارگاه ته لار ښه شو، چې په وخت ورغلو که نه نیم ساعت
وروسته به مو هندوستان کې غوښت.

نبی گل په تادی وویل: ((هغه څنگه؟))

- هغه داسې، چې قوماندان د علاج لپاره هند ته روان و او ویل یې،
چې کیدای شي میاشت دوه هلته پاتې شي. همدا درې په درې سره
ناست و، دا کاغذ زما دوست وليکه او قوماندان خپله ټاپه پرې
ولگوله.

تیر ماښام زموږ دوه دوستان، چې مازیگر مو ورته خبر ورکړی و،
راغلل، شپه مو په خوشالی سره سبا کړه. سهار، چې له نبی گل نه
رخصتیدو، ورته مې وویل: ((پروگرام دې څنگه دی؟))

- بس، نن یو څه کارونه پاتې دي، هغه خلاصوم، سبا سهار د وخته روانیږم. پېښور کې به مې کار جوړ کم، چې اصلي ځای ته ورسیدم، لیک به درولېږم.

څه کم دوي میاشتي ورسته، یوه ورځ، چې دفتر ته ننوتم، ساتونکي راته وویل: ((پرون، چې کله تاسې کور ته لاړئ، یو سړی راغی، ستاسې پوښتنه یې کوله، ویل یې، چې تاته یې کوم خط راوړی.))
 ما په بیرته ترې وپوښتل: ((خط یې راوړی و، د چا خط؟))
 ساتونکي وویل: ((ویل یې، چې د نبي گل خط دی.))
 - خط یې درنه کړ؟

- نه، خو ویل یې، چې نن په لسو بجو بیا راځي.

زه خپلې شعبي ته لاړم، هره شېبه مې خپل ساعت ته کتل. لس، یوولس شوي، خو سړی راملوم نه شو. له شعبي ووتم او نیغ د ساتونکي پر خوا ورغلم. ساتونکي، چې زه ولیدم زما خواته یې لاس اوږد کړ او هغه سړي ته یې، چې مخامخ ورسره ولاړ و، وویل: ((هغه دی، سبجان خان په خپله راغی.))

سړی زما په لوري رواخوځید. شعبي ته مې بوتله کیناستو سره سم یې وویل: ((ستا کور مې ډیر ولټاوه، پیدا مې نه کړ. دوي ورځې هاخوا دیخوا وگرځیدم. دا ځای مې هم په ډیرو پوښتنو پیدا کړ.))
 له دې خبرو سره سړي له خپله جیبه یو بي پاکټه لیک راویست: ((دا خط نبي گل را کړی.))

لیک مې ترې واخیست، خو دې ته حیران وم، چې خلک له خارجه څنګه بې پاکته خط رالېږي.
چې لیک مې پرانیست، سړی مې وپوښت: ((کپس یې قبول شوی که نه؟))

داسې یې راته وکتل، لکه چې زما په خبره نه وي پوه شوی. بیا مې پوښتنه وکړه: ((تاسې په خارج کې سره یو ځای اوسېږئ؟))
هغه بې له ځنډه وویل: ((نه وروړه! کوم خارج کې.))
له خپلې پوښتنې پښېمانه شوم، رښتیا د هغه رنګ خارج تللیو ته نه و ورته. ومې ویل: نو...

هغه راغبرګه کړه: ((همدلته ورسره ګډه اوسیدم، په یوه کوټه کې.))
ما ورته وویل: ((دلته څنګه، هغه لا دوه میاشتي مخکې تللی.))
سړی ډیر ستړی ښکارېده، مخامخ یې راته وکتل: ((خط ولوله، هر څه به در معلوم شي.))
لیک مې ورو ورو له ځانه سره ولوست:
((ګرانه سبحان ځانه! سلامونه!))

دا مې څلورم لیک دی، چې در لیرم یې یا خونه در رسېږي او یا بې غوره شوی یې. په هغه سهار، چې ما حرکت وکړ، د پلچرخي د تلاشی په پوسته کې یې له موټره راکښته کړو. خلک یې جیب په جیب لټول، ما له ویرې هغه کاغذ له جیبه راووېست او په موټي کې مې ونیو. دې

شېبه کې یو سپاهی راباندې غږ وکړ: ((لاس دې رادیخوا کړه، څه دې پټه کړل.))

زه وارخطا شوم، ژبه مې بنده بنده شوه او خولې راباندې ماتې شوې، هغه زما له موتي کاغذ واخست، بڼه شېبه یې له ځانه سره ولوست، بیا یې زه ټینګ له مټه ونيولم او خپل قوماندان ته یې وروستلم، قوماندان ته یې وویل: ((صاحب! دښمن مې نیولی. هه دا خط ولوله.))

هغوی ترمازیگره هلته وساتلم، یوڅه وهل یې هم راکړل، بیا یې د هماغه قوماندان بندرخانې ته راوستلم، چې کاغذ یې درته لیکلی و.

دوی هم څو ورځې سرپه سرپه مړه خپته ووهلم.

دا دی دوی میاشتي کیږي، چې په بندرخانه کې پروت یم، زه که هرڅه وایم نه یې مني. د قوماندان راتګ ته انتظار دي. دوسته! د خدای په پار هرڅنګه، چې کیږي زما غم وخوره، که نه...))

۱۳۷۵

البوم

صابر د جلال اباد په اډه کې سورلی بنسکته کړه، نېغ یې د درېیم
مکروریان لاره خپله کړه. څه ټوټه لاره یې لانه وه وهلی، چې موټر یې
بېرته د ښار په لوري وګرځاوه او له ځانه سره یې وویل: ((یوه جمعه
وروسته کور ته ځي، هغه هم خالي لاس!!))
ويې خنډل او بیا یې پر اکسلېټر پښه ټینګه کړه. په فروشگاه کې له
موټره راښکته شو او له لنډ سوچ وروسته یې یو من بېروټي منې
واخیستی، غوښتل یې موټر ته پورته شي، چې یو نری او از یې تر غوږ
شو. شاته یې وکتل. یو ګلالی ماشوم، چې د مور لاس یې په لاس کې
نیولی و، دده د منو پلاستیک ته یې اشاره وکړه او خپل پلار ته یې
ویل: ((ماته هغسې سړې منې واخله، هغه کاکا، چې اخیستی.))
د پلار په لاس کې یې د ارزانو شونو منو کڅوړه وه.

صابر موسک شو، یوه غټه مڼه یې له کڅوړې راواخیسته او هلک ته یې ورکړه. ښه شېبه یې په تگ تگ کې ماشوم وکتل، بیا موټر ته وخوت او د مکروریانو پر لار سپڅ شو.

په نیمه لار کې بیا له ځان سره لگیا شو: ((دا ځل شکر یې ته وایم، چې نور بس دی، دوه درې کاله وشول؛ سړی واده د اولاد لپاره کوي، اخ، چې اوس زموږ هم ماشوم وای، هغه مو له ځان سره ښار ته راوستی او هرڅه یې، چې غوښتل، هغه مو ورته اخیستی.))

صابر په سوچ کې لاړ: ((نور بس دی، شکر یې مجبوروم، چې زما خبره ومني. د ماشوم خندا وژړا، چې په کې نه وي، هغه به څه کوروي... که یې ونه مني؟))

یو سوږ اسویلی یې وکېښ: ((هو، که یې ونه مني؟ نه، نه! مني یې. یوه غټه تحفه به ورته واخلم، دا ځل به مې حتما خبره مني.))

له دې خبرې سره یې په بېرته د موټر مخ بېرته د ښار پر لوري وگرځاوه او په څو شېبو کې د سرای شهزاده په راسته کې د زرگریو د یو دکان مخې ته موټر ودراره. دکان ته په ننوتلو یې وویل: ((اشنا! یو ښکلی سیت راته وگوره، چې لږ غټ وي.))

زرگریه خندا وویل: ((یار! څه کوي؟ ورپنډار خود سرو په سیند کې نه ډوبوي. بس دی ظالمه هره میاشت، یو شی نه یو شی ورته اخلي. د شراکت پیسې دې هم کرار کرار اسره ختمېږي.))

صابر موسک شو: ((اشناد بنسځو خو همدا ایمان دی، پرېرېده چې خوشاله وي.))

زرگر نور څه ونه ویل، په بېرېه یې یو بنکلی سیت هغه ته ورکړ: ((دا بڼه شی دی، خو ډېر قیمت دی.))

صابر وخنډل، خو بڼه له لسزریز نوټونه یې ورته ونيول: ((په قیمت پسې یې گرځه مه پاتې هغه د شراکت له پیسو وگرځوه.))

له محمود خان پله سره یوې پنډې بنسځې غټ دپلومات بیک په لاس، ورته لاس ونيو. ده موټر ودراره، خو ژر یې بېرته چالان کړ. خو قدمه مخته ودرېد، بېرته لیورس د بنسځې پر خوا راغی، ځان سره یې وویل: ((دا به ورسوم، یو غیران مې هم جیب کې پاتې نه شو، د سگرتو پیسې خو به راوونځي.))

له بنسځې سره نږدې یې موټر ودراره. بنسځې د موټر شاتنی دروازه خلاصه کړه، دپلومات بیک یې د څوکۍ پر سر کېښود او خپله په مخکیني سیت کې له صابر سره کېناسته: ((استاد جانه! ډېره سترې یم، زړو مکروریانو ته ځمه، د کرایې غم مه کوه.))

صابر ورته وویل: ((گوره! شاته کېنه، په طالبانو مې مه ډبوه.))

هغې د صابر په خبره غوږ ونه گراوه. صابر زړه نا زړه موټر چالان کړ. پنډې بنسځې، زړو مکروریانو ته یې نږدې صابر ته وویل: ((هئ! ته یوه دقیقه همدلته بریک شه.))

صابر زړه کې خوشاله شو، چې بنسځه به د شا سیت ته ځي.

ښځه په بېړه ښکته شوه او د سرک تر غاړې یې پر دوو پلپوروان سړیو غږ وکړ: ((هئ! چپړې ځئ، ولې پرون ما بنام رانغلئ؟))
سړي دې ته ورنږدې شول، ورو ورو یې ورته څه وویل او ترې روان شول. ښځه هم په تادی موټر ته وخته.

زړو مکروریانو ته په رسېدو سره یې، صابر ته وویل: ((هغه منځني بلاک ته ځم.))

صابر موټر د بلاک له اولې زینې سره ودر او ه. ښځه ښکته شوه او ویې ویل: ((یوه دقیقه صبر وکړه، چې پیسې درته راوړم.))
خو ژر یې خبره بدله کړه: ((که نه ورځه! په پیسو څه کوي. پیسه داره سړی یې. دا د سرو غټ سیتو وگوره، دا عالی منې، خو ته راته سترې ښکاری. راځه له ما سره، پیسې به دې هلته درکړم، یو څه دمه به هم وکړي.))

نه، زه نه درځم، پیسې د کوم ماشوم په لاس راو لېږه.

ښځې وربوز ونيو: ((د ما کره ماشوم نشته، که پیسې غواړي نو بیک مې در سره واخله او په ما پسې راشه، که نه په مخه دې ښه.))
صابر زړه نا زړه له موټر نه ښکته شو، دپلومات بیک یې واخیست او په ښځې پسې روان شو. دواړه په شپږم پور کې یو اپارتمان ته ننوتل. له ننوتو سره صابر پښه نیولی شو. خو ښځې له لاسه په زور راکش کړ، ور یې بند کړ. صابر د پنډې په خبره په یوه نسبتاً وړه کوټه کې، چې دفتر ته ورته وه، پر کوچ کبناست.

شاوخوا د ټولو نو ته یې وکتل. پر د ټولو نو ګرد چاپېر بر بند او نیمه بر بند عکسونه لګېدلي وو، د هغو په لیدو له خپله ځایه را ولاړ شو، چې ووځي. د ده له راولاړېدو سره ور خلاص شو او پنډه بنځه، چې د پنځوسو کلونو په منگ معلومېده، په لوخ سر، ځلبلي مخ او سرو کړو شونډه کوټې ته راننوته. صابر ته یې د بېرته ناستې وویل. صابر ونه منله، خو پنډې سترګې پرې وربرګې کړې: ((کېنه! که نه شور جوړوم. اوس، چې راغلی یې یو څه عیش خو وکړه.))

صابر وووېرېد، بې خوده پر کوچ کېناست او هېڅ یې هم ونه ویل. پنډې په کوټه کې د یوې الماری له منځه د عکسونو یو البوم راواخیست، د ده مخ ته یې کېښود: ((زه دې بلې کوټې ته سر ښکاره کوم، ژر بېرته راکم، ته په دوی کې یوه خوښه کړه.))

صابر وره ته نږدې شو، چې ووځي خو ور بند و، بېرته راغی او زړه نا زړه یې البوم پرانست. د یو دوه عکسونو په کتلو سره یې هغه بېرته بند کړ: ((خدای د سپوږمۍ په شانتي بنځه راکړې، نه، نه! دا چټي کار نه کوم، خو څه وکړم.))

تر څه شپې سوچ له ځان سره لګیا شو: ((هم... له پنډې سره وعده کوم، چې سبا راکم.))

صابر په همدې سوچ کې و، چې پنډه له یو بوتل فانتا او دوو ګېلاسونو سره کوټې ته راننوته: ((خوښه دې کړه؟ ته راښکاره کړه، چې ذوق دې وګورم.))

ما کله هم دا کارونه نه دي کړي، اخرزه ولې دا کار وکړم، زه بنسټه لرم،
د سپوږمۍ په شان تې بنسټه.

پنډې وربرگه شوه: ((څو یوه خوبه نه کړې، له دې کوره نه شپې وتی.

خامخا به یې خوبنوي که نه خو پوهېږي، چې څه کوم.))

صابر له ځان سره وویل: ((رسوايي به کوي، خلک به راخبر شي،

مېرمن او خپلوان به مې خبر شي، رسوا به شم. نه، نه! ورسره منم.))

پر کوچ کېناست، البوم یې راپرانست، په البوم کې د شپږم عکس په

لیدو یو دم ورپرېدېد: ((څه؟! نه، نه! دا نه شي کېدای... دا هغه نه ده.))

صابر خپلې سترگې وموښلې او بیا عکس ته ځیر شو: ((نه، نه! دا هغه نه

شي کېدای... دا هغې ته ورته څوک ده... هو... هو هغې ته ورته... توبه توبه دا

څه بد فکر مې وکړ، خدایه ته مې وېښې. دا هغه نه شي کېدای.))

پنډې پرې غږ وکړ: ((ته راکړه، دا څوک دې خوبه کړه، چې خولې یې

درباندي ماتې کړې.))

البوم یې له صابر نه واخیست او ورغبرگه یې کړه: ((او هو! قیامتي

مال دې خوبن کړی، خود به خولې درباندي ماتېږي، دا بنسټه نه

بناپیری ده، ټول په همدې پسې مړه مړه دي. ته هم همدا غواړې؟))

صابر په هماغه چرتي حالت کې ځواب ورکړ: ((هو! همدا غواړم،

همدا شېبه، هغه د سرو زرو سیت هم ورته ورکوم.))

پنډه موسکۍ شوه: ((هغه خو اوس نشته، تر غرمې دمخه تللې. دا به

څنگه شي هغه هره هفته دوه درې ورځې رخصتي کوي، خو څه خیر ته

بل سبا راشه! مگر گوره، چې ډک جیب راشې، د دې مرغۍ نرخ تر نورو لس چنده اوچت دی، ومې ویل که نه قیامتي ده.))
صابر په منډه له اپارتمان نه ووت. په لاره کې له ځان سره په گډو وډو سر شو: ((نه، زما شکریه داسې نه شي کېدای. هغه مې په مئینتوب کړې ده، ټوله دنیا مې ترې څار کړې، هغه هم راسره مینه لري، ما د هغې په خاطر د واده په اوله هفته پلار او مور پرېښودل او د هغې په خوبه مې په درېیم مکروریانو کې ورته کور واخیست. نه، نه! هغه دا نه شي کېدای. هغه بل څوک ده.))

صابر په همدې فکرونو کې کور ته ورسېد. د زنگ تڼۍ یې کېکاردله. مېرمن یې په خوب وړو سترگو وړ پرانست. تر سترې مښې وروسته صابر نېغ د خوب کوټې ته لاړ، له لنډ سوچ وروسته یې په ډېره مینه د شکریې له ملا نه لاسونه تاو کړل: پوهېږې ما درته سیت...))
خو شکریې یې خبره غوڅه کړه او لاسونه یې له خپلې ملا ایسته کړل: ((اوس خمله، زه لږه سترې یم، ته هم سترې ښکاري. بیا یوه اوونۍ کور کې اوسه چېرې مه ځه.))

تر نیمې شپې پورې صابر اړخ په اړخ اوښته رااوښته او د خپلو فکرونو په جنگ کې راگېر و. سهار وختي د خسر کور ته لاړ، هلته یې له نورو جلا خپل مشر اوښي ته یې ټوله کیسه وکړه. لومړی یې اوښی پرې په غوسه شو، یوه کلکه څپېړه یې ورکړه، خو وروسته یې ورسره ومنل، چې هغه کور ته ورسره لاړ شي.

د شپې صابر د پښېمانۍ احساس وکړ، چې ولې یې خپل اوبنی خبر کړ، که دا خبره درواغ وخبږي بیا به څه کوي؟ دی په همدې سوچونو کې و، چې شکریه یې خوا کې نږدې کېناسته او په ناز ناز یې وویل: ((پروڼ شپه مې هسې درسره ټوکه وکړه، ته خپل کار ته لار شه. دا غټ سیت، چې دې اخیستی پیسې خو یې باید ورکړې.))

صابر لکه، چې دا خبره یې هیڅ نه وي اورېدلې، په خندا وویل: ((شکریه جاني! یوه هیله...؟!))
- څه؟

- گوره که نه! دوه درې کاله وشول، نور بس دی. زړه مې غواړي، چې یو ماشوم ولرو. ته به هم له دې یوازېتوبه خلاصه شې.

شکریې پرې برېج وهل: ((پام! څلور کاله به نور هم دا خبرې نه کوي، ته لکه، چې نه غواړې زه ځوانه او بنايسته پاتې شم.))

صابر غوسې ونيو، خو هیڅ یې ونه ویل، برستن یې په ځان راکش کړه: ((زه ویده کېږم، چې سبا د وخته بیا ځم.))

سهار وختي له کوره ووت. په بنار کې له څو ساعتو اخوا دېخوا گرځېدو وروسته یې له خپل اوبني سره یو ځای د پنډې بنځې د کور لاره ونيوله.

پنډې ور پرانست او هغوی یې کور ته ننه ایستل: ((او هو تاسو خو دوه یاست، پیسې مو هم دوه چنده کېږي.))

له دې خبرې سره یې هغوی هماغې کوټې ته وروستل، چې تېره ورځ یې صابر کېنولی و. له ناستې سره سم یې د قیامتې شهزادګۍ صفتونه راواخیستل. د پنډې لا په صفتونو خوله خلاصه وه، چې د وره له پرانستل کېدو سره د عطرو خوشبویي کوټې ته راننوته، په هغې پسې په رنگینو جامو کې یوه بنځه راننوته. د هغې له راننوتو سره پنډې وویل: ((زمور د نجونو ملکه راغله...))

پنډه لا په خبرو لگیا وه، چې صابر له خپل بغل جیب نه زاړه اخبار کې نغښتې چاره راوویسته، خو اوښي یې لاس کلک ونيو او په بل لاس یې مخ ته له پرتې کڅوړې له ځان سره راوړی بوتل راوویست. شکریه د خپل ورور او خاوند په لیدو بې سیکه پر وره تکیه شوه او سترګې یې رډې رډې راووتې. په همدې شپبه کې ورور یې په ټول قوت د بوتل سر پرانست او ټول تېزاب یې د هغې پر مخ وشیندل.

+++

له پېښې کلونه وروسته اوس هم صابر کله کله د زړو مکروریانو پر هماغه لاره تېرېږي او د سرک تر غاړې د ناستې درو پزګرې پلو ته، چې مخ او غاړه یې په تېزابو سوزېدلي او په سترګو څه نه ویني، یوه نیمه روپۍ وراچوي او کله هم هسې ترې تېرېږي.

وری ۱۳۷۷

بدل شوی سړی

ترډېرو ټلفونونو او ټینګار وروسته یو وکیل راسره ومنله، چې د ځانګړې مرکې لپاره راډیو ته راشي.

له وعدې سره سم، یو ساعت وروسته، د پارلمان له ودانۍ نه لږڅه وړاندې له موټر نه ښکته شوم او وکیل صاحب ته مې زنگ وواهه. هغه ډېر ځنډ وروسته ځواب راکړ: ((څوک یې؟!))

- وکیل صاحب! زه، هغه ژورنالست یم، تاسو ویلي وو، چې له موټر سره درپسې درشم.

- او هو! دا خو مې هېر و. زه خود یو وزیر صاحب کور ته راغلی یم.
- صاحب! زما او ستاسو مرکه...

هغه زما خبره پرې کړه: ((پسې ګرځه مه، څه یوه بله ورځ به درشم.))
- صاحب! دا ځانګړې مرکه ده.

- چې ځانګړې ده، وي دې، څه قیامت خو نه رابښکته کېږي.
- نه! صاحب! وښئ، ما دا نه غوښتل، چې تاسو خواشیني کړم.

- نو څه؟
- صاحب! خبره داسې ده، چې دغه مرکه باید دانن وشي.
- چې نن ونه شي څه؟
- صاحب! تاسو خو پوهېږئ، چې...
- د تاسو ژورنالستانو هم څومره یاد دي، زه تلفون قطع کوم، ومې وویل، چې وزیر صاحب سره ناست يم.
- صاحب...
- هلکه دا صاحب، صاحب پرېده، زه نه شم درتلی، بل څوک پیدا کړه.
- صاحب! له ډېرو وکیل صاحبانو سره وغږېدم، خو څوک حاضر نه شول، ویل یې، چې جلسې یې ډېرې مهمې دي او راتلی نه شي.
- نو زما یې څه!
- صاحب! هیله کوم. خیر دی له وزیر صاحب سره تر خبرو وروسته راشئ.
- زه لکه، چې درته بڼه او زگار بڼکارم، زه نور کارونه هم لرم، نه شم درتلی.
- وکیل صاحب هیله کوم.
- زما خبرې ته پام نه کوي او همدا وایې هیله کوم، هیله کوم، پرې مې ږده، زه وزیر صاحب نه شم خپه کولی ...

په تلفون کې مې یو بل غږ تر غوږ شو، خو سم پرې پوه نه شوم. وکیل وویل: ((هلکه! ته یو شپبه صبر وکړه، چې وزیر صاحب څه وایي.)) دوی دقیقې وروسته هغه وویل: ((زمور مجلس دې راخراب کړ، په خپلو خبرو دې د وزیر صاحب زړه هم تنگ کړ، بس د وزیر صاحب په خبره دا یوه بله پیاله چای هم څښم او درځم، خو گوره، چې ډېر وخت مې ونه نیسي.))

- ډېره مننه وکیل صاحب. زه تاسو ته په تمه یم، په خیر راشئ.
په ډېرې خوشالۍ دفتر ته راغلم. د راډیو مشر خپل دفتر ته وغوښتم. همدا، چې دفتر ته یې ننوتم، ویې ویل: ((ډېر ځنډ دې وکړ، مېلمه دې څه شو؟))

- صاحب هغه راځي.

- راځي؟! یعنی څه، ته خو ورپسې تللی وې.

- هغه بل ځای ته تللی و، ویل یې، چې له هغه ځایه سیخ زمور دفتر ته راځي.

- څه وخت راځي، ورځ تېرېږي، ته به هغه څه وخت ایډیت کوي او ارزیابی ته یې سپاري. سبا سهار د وخته باید نشر شي.

- بس لس پنځه لس دقیقې وروسته به راشي.

- ته بیا ورته تلفون وکړه، ورته ووايه، چې وخت کم دی او موضوع

مهمه ده.

د مشر له دفتر نه ووتم، مبابیل مې له جیب نه راوویست، چې وکیل صاحب ته زنگ ووهم، خو ژر پنبېمانه شوم، چې هسې نه له غوسې نه هیڅ رانه شي. تریو ساعته پورې خو ځلې تروره پورې لارم او راغلم. رخصتۍ ته نږدې د ارزیا بې د مسوول دفتر ته لارم او هیله مې ترې وکړه، چې زما په خاطر لږ وروسته کور ته لاړ شي. کور یې ودان راسره یې ومنل.

لس دقیقې وروسته همدا، چې د دفتر کارکوونکي کور ته د تگ په خاطر یو یو له خپلو شعبو راوتل او زه د دفتر له وره سره ولاړوم، د ارزیا بې مسوول راته زنگ راوواهه: صابره! چېرته یې؟ مېلمه دې لکه، چې معلوم نه شو.

- نه صاحب هغه راځي، خیر دی فقط یو خو دقیقې نور هم.

هغه په کړس کړس وخنډل او ویې ویل، چې د مېلمه تر راتگه پاتې کېږي، خو دا اندېښنه یې په زړه کې راواچوله، چې که وکیل صاحب هیڅ رانه شي بیا به څه کېږي؟ دې اندېښنې سره سل زرونه مې یو کړل او وکیل صاحب ته مې زنگ وواهه. دا ځل هغه غوږې ژر پورته کړه: ((هلو! شله ژورنالسته څنگه یې؟ بس دا دی ستاسو د راډیو په کوڅه کې یم.))

دا ځل د هغه په اواز کې ډېره مینه او خواخوږي وه. لکه بېخي، چې بدل شوی وي.

بیا بیا مې ترې مننه وکړه او په بېرته کوڅې ته ووتم. هغه له یو لکسس موټر نه رابنکته شو او زما په لیدو یې وویل: ((ته لکه، چې هماغه شله یې؟ هغه په ما، چې ډېر زور ودرې؟))

ما له خوشالی نه دوه درې ځلې سترې مشي ورکړه او دواړه د سټډیو په لور روان شوو. هغه په تگ تگ کې وویل: ((ستا خبره خو په ځمکه نه شم غورځولې، خو گوره، چې مرکه لنډه ونیسې، زه د شپې یو ځای مېلمه یم، کور ته هم باید لاړ شم، چې جامې بدلې کړم.))
- بس لس دقیقې وخت مونږه، زیات نه.

د راډیو د مشر او د ارزیابی د مسوول دفتر ونه سټډیو ته نږدې وو، د مېلمه په لیدو دواړه وغوړېدل. زه او وکیل صاحب سټډیو ته ننوتو. مرکه لږه اوږده شوه. زما پوښتنې لنډې وې، خو وکیل صاحب د هرې پوښتنې لپاره اوږده ځوابونه ورکول. غوښتل مې ځینې نورې پوښتنې هم ترې وکړم، خو د وکیل صاحب د مېلمستیا او د ارزیابی پر مسوول د نه ناوخته کېدو په خاطر مې د مرکې د ختمولو لپاره ځان چمتو کاوه، خو وکیل صاحب گرم راغلی و او هر وار، چې ما ویل وکیل صاحب ډېره مننه، چې زموږ راډیو ته...، خو هغه به سم د واره راغبرگه کړه، چې رښتیا ته صبر، چې یو څه مې راپه یاد شول. په همدې همدې کې ښه ځیروم، چې د ارزیابی مسوول هر پنځه دقیقې وروسته راته او خپل لاسي ساعت ته به یې اشاره وکړه. مرکې پوره ۴۵ دقیقې دوام وکړ. کله، چې ووتو د ما بنام خره لگېدلې وه. زړه کې مې تېر شول، چې

وکیل صاحب ونه وایي راباندې ناوخته دې کړه. خو نه، هغه څه ونه ویل. وکیل صاحب د وره په طرف په تگ تگ کې موسکې شو او ویې ویل: ((ښه سړی راته ښکاره شوې، له همدې خاطره یوه خبره درسره شریکوم.))

- مهرباني وکړئ صاحب، دا ستاسو شفقت او اعتماد دی، خو وښئ، چې مرکه لږه اوږده شوه.

- نه پروانه کوي، خو گوره تاسې ژورنالستان خو بلا خلک یاست، له هغې خبرې به خبر شوی یې؟
- له کومې خبرې؟

- گوره! زه چې له وزیر صاحب سره ناست وم، یو چا ورته په تېلفون کې وویل، چې د انتخاباتو کمیسیون غواړي د ولسي جرگې انتخابات په خپل وخت وشي. نو مقصد فکر دې وي، هم مې مرکو ته راغواړه او هم نوره مرسته باید راسره وکړې!

۱۳۸۸/۱۰/۵

چلنج

د درېیم ځل لپاره مې د خپل مبابیل د مسیج تڼۍ کېکارېله، چې ناجیې ته د خپل زړه خبره ولیکم. دې سره یو ژور سوچ په مخه کړم. زړه نازړه شوم او له ځانه سره مې وویل: ((نه، نه! هغه راته ګرانه ده، د هغې کرکه هم راته مینه ښکاري. نور نو نه شم کولی، ما خودا نه ګڼله، چې هغه دې داسې راسره واخلي.))

دا فکر ځکه راسره پیدا شوی و، چې تېروختونه او یادونه دغسې وو، چې هیچا به هم دا نه ګڼله، چې زه او هغه په کوم شي سره وران شو. ښه مې په یادېږي یوه ورځ اړین، چې زما او د هغې ترمنځ ولاړه وه، ویې ویل: ((هغه به هم ورځ وي، چې زه تاسې دواړه له یو بل نه خپه او په جنگ وګورم.))

ما هیڅ ونه ویل، خو ناجیې په کړس کړس وخنډل او ویې ویل: ((ته به همداسې ارمانې پاتې شې.))

که څه هم د اړینې دې خبرې یو څه اندېښنه غوندې راته پیدا کړې وه، خو د ناچيې خبرې مې زړه ته قوت ورکړ.

ناچیه ډېره ترخه وه، خو زړه یې راته سپین او له مینې ډک ښکارېده. له کومې ورځې، چې هغه زموږ دفتر ته راغله، نپوهېږم ولې ورځ په ورځې راته گرانېده او د خپل زړه هره خبره مې ورسره شریکوله. د دې لپاره، چې هغه رانه کله خپه نه شي، هره خبره مې یې ورسره منله او هغې هم د خپل ژوند ډېرې پټې او ښکاره راسره شریکولې. کله کله به ما ځوروله هم. کله، چې به مې ډېره په تنگوله، هغه به موسکې شوه او یوازې همدومره به یې ویل: ((خاینه))

زه او هغه سهار او ماښام یو ځای په موټر کې سره تلو او راتلو، د هغې هڅه، جرئت او پرخپل ځان باور، ورته نور هم ورنږدې کړی و.

زما سگرت څکل یې نه خوښېدل، خو دا یې نه راته ویل، چې سگرت پرېده، ځکه داسې احساس مې کاوه، چې هغې په داسې ویلو نه خپه کولم. خو کله کله به یې، همدا چې دفتر ته راوړسېدو، زموږ یو بل همکار ته، چې هغه هم زیات سگرت څکول، ویل: ((ته او صبور ریل گاډي یاست، ټوله ورځ تاسو یاست او سگرت څکول.))

کله کله به د هغې دې خبرې هڅولم، چې سگرت پرېږدم، خو ډېر ژر به مې یوه بله خبره زړه ته لاره وکړه: ((سگرت خو به پرېږدم، خو بیا به دا خبره څوک راته کوي، چې: ((ریل بیا چالان شو.))

د هغې له خولې دا د ریل بیا چالان شو، خبرې ډېر خوند راکاوه او نه مې غوښته، چې د هغې د اورېدو خوند له لاسه ورکړم. د هغې خوش سلیقه گي او ځان ته رسېدنې، د هغې بل کمال و، خو ما ته یوازې په زېرو جامو کې ډېره ښکلې او ښه ښکارېده، خو پلا مې دا خبره ورته وکړه، چې په نورو جامو کې ښه ښکارې، خوزه دې، چې په زېرو جامو کې گورم، روحي ارامي ترلاسه کوم. زما له دې خبرې سره به هغه په خدا شوه او وبه یې ویل: ((خاينه! ته خو هيڅ سلیقه نه لرې.))

یوه ورځ هغې یو څه په غوسه راته وویل: ((آخر ته مدیر یې، داسې خرپر او بې سلیقې مه گرځه، لږ خپل ځانته رسېږه.)) خو ما دا دی ترننه هم داسې کوښښ نه دی کړی، چې په موډ برابره دریشي وکړم او یا روښانه رنگداره یخن قاق واغوندم. بده خولا دا، چې هغه هم ډېره په دې ځورېږي او کله کله راته غوسه هم پرې کوي، چې ولې زه له دریشۍ سره کرمیچې او یا ساقداره بوتان اغوندم. ناجیه ډېره با استعداد او پرکاره وه، پر دې ډېر خوشاله وم، چې هغې په خپلو هڅو وخت په وخت ارتقا کوله او داراته خوند راکاوه، چې ورته ویل مې، زه درسره یم، امر ستا منډې زما. هغه به هم خوشاله وه، خو هیڅکله یې هم کوښښ نه کاوه، چې زه دې په ډېر کار سترې شم. هغې زما خپلگان نه غوښت او ما د هغې د یو بل د خوشالی لپاره مو د یو بل ځینې خبرې هم زغملې، خو نپوهېږم ولې هغه کرار کرار لا پسې

جدي کېده، ژر په غوسه کېده او په مالي چارو کې یې ډېر حساس برخورد کاوه. مور دواړه یوه جمعه بعد په دفتر کې نوکریوال کېدلو او د جمعي د ورځې مصرف ډېر ځله ما سره او کله کله به هم له هغې سره وه.

سبا ته جمعه او د هغې نوکري وه، په تېره جمعه کې ما پنځه ويشت روپۍ زياتې لگولې وې او هغې څو واړه راته وويل، چې د مصرف پنځه ويشت روپۍ کمې دي، هغه پوره کړه، بيا يې راکړه. ما هغه پيسې پوره کړې او ورمې کړې. په دې مې زړه يو څه مات شو، په دې نه، چې ولې مې پنځه ويشت روپۍ زياتې لگېدلې وې او تاوان مې ورکړ، ځپه په دې وم، چې ولې يې دا خبره راکلکه کړه او ويې ويل: ((زه پوره پيسې غواړم، تا خاني کړې، تاوان يې پخپله ورکړه.))

مياشت وروسته، چې دا ځل پيسې له هغې سره وې، پنځوس روپۍ په کې کمې وې، چې ما ته يې راکړې. زما له خولې هسې خبره ووتله، چې ولې دا پيسې کمې دي. زما له پوښتنې سره هغې سمدستي راغبرگه کړه: ((نپوهېږم، چې نورې څنگه لگېدلې دي.))

دې خبرې نه وم ځورولې، چې پيسې ولې کمې دي، خو د هغې دې خبرې ډېر وځورولم، چې په ډېر عادي ډول يې وويل، چې نپوهېږم، څنگه هغه پيسې لگېدلې دي. هغه شېبه خو دې خبرې دومره اغېز راباندې نه وکړی، خو وروسته وروسته يې زړه را ته خوړ او په خيال کې له هغې سره لگيا شوم: ((هغه تېره جمعه تا د پنځه ويشت روپو په

خاطر، کلک و نیولم خو دا ځل، چې تا تر ما دوه چنده پیسې لگولې دي. ځان نه ملامتوي.))

دا خپګان ډېر راسره پاتې نه شو، ځکه ما هغه منلې وه، چې باجرئته، کاریګره او د پاک زړه خاونده ده او تر ټولو ښه خبره راته دا ښکارېده، چې زما دوسته د اوچت شخصیت څښتنه وه او داسې ژوند یې کړی و، چې هیچا هم ورته د خو ګوته نه شوای نیولای.

ناجیه ځکه راته ګرانېده، چې زما د خوشالی لپاره یې ډېر څه کول. یو پلا داسې څوک یې مقرر کړ، چې په پوهنتون کې یې درس وایه، خو چندانې سواد یې نه درلود. ما هغه له ځان سره ونيو. خو یوه ورځ مې ځان پر دې ملامت کړ، چې ولې مې هغه راووست. خو بیا هم څه، چې مې زده وو، له هغه سره مې شریکول.

یوه ورځ هغه په مقایسوي ډول زما او د ناجیې ترمنځ د وړتیا خبره وکړه او ویې ویل: ((د متن په لوستلو کې ته تر صبور صاحب ډېره ښه یې.))

هغې یوازې هغه ته وکتل او نور یې څه ورته ونه ویل. تر هغه یو ساعت وروسته زه د سرمقالې په لیکلو بوخت وم، چې هغه راغی او ویې ویل: ((ته مه خپه کېږه! ما خو یوازې دومره غوښتل، چې د هغې صفت وکړم او هغه ما رسمي مقرر کړي.))

د هغه دې خبرې ځکه غوسه راوسته، چې نیت یې راته ښه ښکاره نه شو. یو ماسپښین ما څه پانې کتلې، چې هغه برابري کړې وې. هغه پانې د ډېر ایدیت له کبله د قلم په رنگ سړې شوې وې. هره کرښه کې

بې پنځه شپږ غلطي وې. هغه مې ورته ورکړلې، چې د متن سمولو لپاره بې کمپیوتر کار ته ورکړي. خو شپږ وروسته هغه په بېړه راغی او ویې ویل: ((دا کمپیوتر کار گوره او پر ژورنالست خبرې کول.))
 ما وپوښتل: ((ولې څه شوي؟))

- هغه راته وویل، چې دا متن به دې اول خپل مدیر ته ورکاوه، چې په کمپیوتر کې یې اصلاح کاوه، یو ځلي کار دوه ځلي راباندې کوي. ستا سرد کار نه دی، چې کار نه درځي، ولې زموږ ماغزه خورې.
 - دا خويي بد نه دي ویلي، ته هم منې، چې خطا ستا ده، خوزه کمپیوتر کار سره هم خبرې کوم.

زما له وروستۍ خبرې سره د هغه رنگ بدل شو. زه او هغه د ډیزاین شعبي ته لاړو او پوښتنه مې وکړله، چې څه خبره وه. مخکې له دې، چې کمپیوتر کار څه ووايي نورو وویل، چې ژورنالست ملامت دی. هغه سر ټنګته اچولی و او هیڅ یې هم نه ویل.

ما ورته وویل، چې کار داسې نه کېږي، خلک له ځانه مه خپه کوه. دا ستا د زده کړې ورځې دي، هڅه وکړه، چې کومه غلطي در نه ونه شي. هغه بښنه وغوښته او تر ما مخکې د ډیزاین له شعبي ووت.

یو ساعت وروسته مې په خپل کمپیوتر کې د مجلې نوې لیکنې او رپوټونه لوستل، چې هغه راغی او ویې ویل: ((استاده! زه نور په راډیو کې اقتصادي خبرونه نه وایم.))

ما ورته وویل، چې څنګه ستا خوښه وي، خود خبرونو له مسوول سره وغږېږه.

ډوډۍ مویوځای سره وخورله، ترډوډۍ وروسته هغه وویل: ((
استاده! زه نور سترې یم، نور نو دلته کار نه شم کولای.))
ما پرولي وډباوه او ورته ومې ویل: ((خپل کار دې کوه، ځان ورسوه،
اضافي خبرو پسې ګرځه مه.))

نږدې مازیګر له اداري مدیر سره ناست وم او خبرې مې ورسره کولې،
چې هغه راغی، خپل موقتي کارت یې، چې موږ ورکړی و، پر مېز
ګوزار کړ: ((زه نور دلته کار نه شم کولای.))

ما ډپرټینګار وکړ، چې هغه خپل کارت بېرته واخلي، خو هغه په منډه
له اداري دفتر نه ووت. هغه سبا ته رانغی، په بل سبا هم زه منتظر وم،
چې ګوندې راشي.

په وروستیو کې د هغه په راوستلو، خوښ نه وم. ځکه هغه پسې شا په هر چا پسې
خبرې کولې، پلانکی داسې دی او پلانکی داسې ده. ټوله ورځ یې غیبت یې کاوه.
یوه پلایې زما دوستې په اړه هم یوه داسې خبره وکړه، چې قریب و د هغې ناکاره
خبرې په سر هغه له ګریوانه ونیسم.

په هغه ورځ هم، زه او هغه د ادارې له مشرې ناجیې سره ناست وو، که
خه هم ما غوښتنه وکړه، چې مشرې دې لومړی له هغه سره وغږېږي او
بیا زه ورځم او خپلې خبرې کوم. خو هغې ونه منله او موږ یې سره
مخامخ کېږلو. هغه خپل ځان ته د برائت ورکولو لپاره په درواغ ویلو

شروع وکړه. دوه ځلې، چې ما به ویل خبره خو داسې ده، هغه به وویل، هو وېښئ، استاد رښتیا وايي.

مشرې ډېر ټینګار وکړ، چې هغه معاف کړم، خو د هغه درواغو په دې اړه زه دې پرېکړې ته ورسولم، چې هغه معاف کولای نه شم، خو که اداره هر تصمیم نیسي زه په کې څه نه وایم.

وروسته راته معلومه شوه، له دې کبله، چې ولې ما د هغې په وینا، هلک ونه بانه، سخته خپه شوې ده.

له هغې ورځې وروسته د دې لپاره، چې خپله خپه دوسته بېرته پخلا کړم، هڅه مې کوله، د هغې حتی یوه خبره هم پر ځمکه ونه غورځوم. خو هغې ورځ په ورځې راسره خپګان زیاتاوه.

دا هر څه په ډېره منډه زما له سترگو تېر شول.

زړه راته وویل، چې دوسته مې په زړه کې راسره پخلا ده، ځکه په دې وروستیو کې زما د ناروغتیا له کبله ډېره خپه وه او زه یې اړ کړم، چې ډاکتر ته لاړ شم. نو ومې پتییله، چې ځان ته د هغې د توجه له کبله خامخا ورته یو مسیج ولیکم.

مسیج مې ولیکه: ((قدر منې ناجیې! سلامونه.

له ډېرې مودې مې زړه، ما دې ته هڅوي، چې تا ته دا کرښې ولیکم. له څه کم دوو کلونو راهیسې فکر کوم، چې زه خپله یوه غښتلي، متجربه، پر خپل ځان متکي او با استعداده دوسته، چې د مشرې خور په حیث مې زړه کې ځای لري، له ځانه خپه وینم. ایا ته کولای شې، چې

هغه دوسته مې راسره پخلا کړې او هغه دوسته مې بېرته راته را کړې،
چې زه هر وخت پرې ډېر حساب کوم.))
پر دې مسیج ډېر وخت تېر شو، خو ما د هغې کوم غیرگون ونه لید،
همدا تېره او ونۍ، چې هغه چېرته روانه وه، ما ورنه وپوښتل، چې ایا
زما مسیج دې ترلاسه کړی.

هغې وویل: نه

- ما دالس ورځې کپړې، چې یو مسیج درلېږلی دی. خو څه له سره به
بې درته ولېږم.

- مه بې لیکه، همدا سې بې راته ووايه.

- مخامخ بې درته نه وایم، وپرېږم هسې نه زړه مې مات شي.

ما هملته د هغې تر مخه یو ځل بیا هغه مسیج ورو لېږه. خو ونه رسیده،
فکر مې وکړ، چې د مبابیل حافظه اوږد متن نه شي اخیستی. په همدې
فکر مې خپل مبابیل هغې ته پرېښود، چې هغه مسیج زما په موبایل
کې ولولي.

هغه ورځ زه په کار بندوم او هغه په بېرته له دفتره وتلې وه، ما ورته
زنګ ووايه: ((هغه مسیج دې ولوست؟))

- ومې لوست، خو خبره په کې ګونګه ده، هغه دوسته دې څوک ده؟

- ولې نوم بې لیکلی!

- زه پوهه نه شوم!

- ته د مسیج د پیل کلمه ولوله، بیا هغه پېژني!

هغې په کړس کړس و خندل: ((ای خاینه))

ما فکر وکړ، چې دوسته مې بېرته خپله شوه، یو څه روحي آرامي مې ترلاسه کړه، خو لس ورځې ورځې وروسته، چې هغه بېرته له سفر نه راغله، د راتگ په دویمه ورځ یې خپل زړه راکلک کړلم، چې ورشم او ترې وپوښتم، چې زما د دوستې خبره څنگه شوه. هغې مخامخ راته وکتل: ((هغه دوسته دې نه درسره پخلا کېږي، زه دې هغه دوسته، چې گمان یې کاوه ته به په هر وخت کې د هغې پرېه په ځان منې، نه شم پخلا کولای. ځکه هغې پر تا دومره ډاډه درلوده که کوم قتل وکړي نو پرېه به یې ته پر غاړه اخلي.))

زما سترگې راډکې شوې، کومه رواني ناروغي مې، چې درلوده لاپسې زیاته شوه. تر ډېر ټینگار وروسته هم هغې ونه غوښتل، چې زما دوسته ما سره پخلا کړي. نهیلی اړ کړم، چې له شعبي یې ووځم. له دروازې چې وتلم، ورته مې وویل: ((ایا رښتیا ته زما هغه دوسته ما ته نه راکوي.))

- نه! دا سخته ده، چې هغه دې بیا دوسته شي.

- خیر! ته خو وایه، خو زه خپله دوسته بېرته ترلاسه کوم.

هغې وویل: ((څه دا دې زما او ستا ترمنځ چلنج وي.))

۱۳۸۸/۸/۲۳

نوي جامې

ماشوم په منډه کوچي ته راووت. خپلو جامو ته يې وکتل، خپل
 واسکت يې پورته پورته وغورځاوه او په پوزه يې د يوې ژورې ساه په
 اخيستو سره بڼکتته پورته کوچي ته ځير شو، خو چې څوک يې ونه
 ليدل، يو سوړ اسويلی يې وکېښا او له ځانه سره يې وويل: ((همدلته
 ودرېږم، جمال به راشي، جامې به مې ورته بڼایم))
 ډېر ځنډ هلته ودرېد، خو جمال راونه وت. زړه يې تنگ شو. کرار کرار د
 کوچي برې خواته و خوځېد او له خپل کور نه څلور پنځه کوره وړاندې
 يوې دروازې ته ودرېد. دروازه نيم کښه وه، غوښتل يې ننوځي، چې
 يو سور لنډ کروزر موټر، چې توري بڼيښي يې درلودې په زورور
 بريک د هغه ترڅنگه ودرېد. د موټر شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، يو د
 اوږدو وپښتانو خاوند په بېرته ترې رانښکته شو، د سترگو په رپ کې
 يې هغه په غېږ کې ونيو او بېرته په منډه موټر ته وخوت.

ساعت وروسته، ماشوم، چې په یوه تیاره کوټه کې د یو زور چپرکت پر سر پروت و، په سد شو. خپلې سترگې یې وموښلې او غږ یې وکړ: ((جماله! راشه، جامې مې وگوره.))

د هغه له دې خبرې سره د خوتنو خندا او شور و زور کوټه په سر واخیسته. هغه نېغ پر خپل ځای کېناست. او تر اوتريې هاخوا ديخوا وکتل. د کوټې په برکنج کې یې په شپږو تنو نظر پرېوت، د ټولو اوږده اوږده وېښتان او بېرې ږېرې وې. د هغوی په لیدو ووېرېد، خپلو سترگو ته یې لاسونه ونيول او یوه اوچته چیغه یې کړه.

د هغه له چیغې سره هماغه سړی، چې په زوره یې موټر ته خپڅولی و، له مټه ونيو، په زوره یې ځان طرف ته راکش کړ او پوزې ته یې دستمال ونيو.

ماشوم بېرته بې سده شو. د هغه له ژر بې سده کېدو سره یو تن، چې په کوټه کې په یوازنی اېښې شوکی ناست و، چټک راپاڅېد، د خپل ملگري له لاسه یې دستمال واخیست او خپلې پوزې ته یې له نږدې کولو سره هغه لرې خطا کړ: ((توره! مواد تېز دي، دا ځل دې لکه، چې په رښتیا هلک له دنیا تېر کړ، خو ځلې مې درته وویل، چې لږ مواد کاروه، گمان نه کوم، چې ژوندی پاتې شي.))

تورکت کټ په خندا شو: ((سرداره! ته هسې غوسه کوې، مواد قوي نه دي، ماشوم کمزوری دی.))

هـلک د مړې کورنۍ دى، کمزورى نه دى، خو که مړ شو، دا ځل دې مشر نه بښي، مور به هم در سره خراب شو، دعا کوه، چې د مشر تر راتگه...

سردار لا خپله خبره نه وه خلاصه کړې، چې د دوى پیره دار ملگری کوټې ته رانوت: ((مشر راو رسېد، په حویلی کې له چا سره په تلفون کې لگیا دی.))

له دې خبرې سره د شپږو واړو ملگرو رنگونه والوتل. سردار د ماشوم د زړه او ملگری یې د هغه د پښو او لاسونو په منلو لگیا شول او یو بل یې پر مخ او به شپنډلې. خو هرڅومره کوبښن یې، چې وکړ ماشوم په سډ نه شو. سردار خپل لاسونه سره وروړل او تور ته یې بد بد وکتل: ((اوس به څه کوو؟ مشر به یې خامخاله پلار سره تلفون کې خبرې کړې وي، ته خو ختم یې، مور به هم برباد شو.))

د مشر په انتظار کې ټولو شپبه په شپبه وره ته کتل، خو د مشر پته ونه لگېده. سردار خپل ساعت ته وکتل، خپل لوپشتکي ملگری ته یې، چې د ماشوم پر مخ او به شیندلې، وویل: ((قدو! ته ورشه وگوره، چې مشر ولې وځنډېد؟ هغه خو یو ولس نیمې بجې، چې راغلی او اوس دا دی د ولس بجې دي.))

قدو د اوبو جک تور ته ورکړ او لاله ځایه نه و پاڅېدلې، چې د هغوى پیره دار ملگری بیا کوټې ته رانوت او ویې ویل: ((مشر بېرته لاړ، ویل یې، چې نیم ساعت وروسته راځي.))

د هغه له دې خبرې سره په ټولو کې لږه ساه ورغړېده او بیا په بېرته بېرته د ماشوم د پښو او لاسونو په مښودلو بوخت شول. د اذان تتر غږ تر غږ شو، خو ماشوم لاهم بې سده پروت و. سردار له حایه راپاڅېد، کوټه یې خوځلې گزوپل کړه، یوه ژوره ساه یې واخیسته، د کوټې برکونج ته لاړ او له څو کی سره نږدې ودرېد، غاښونه یې وچيچل او په لږ لږ او ازیې، غږ وکړ: ((توره، دلته راشه!!))

تور وېرېدلی د هغه مخې ته ودرېد، ده یوه کلکه خپېره ورکړه: ((زړه خو مې غواړي، چې تا هم په دې ماشوم پسې له دنیا تېر کړم، زموږه ټوله خواري دې په او بولا هو...))

د سردار له دې خبرې سره ورپرانتل شو او مشر کوټې ته راننوت. د هغه له راننوتو سره د شپږو وارو په وجود لږه ننوته او ځوړند سرد هغه مخې ته ودرېدل. مشر پرته له دې، چې دوی ته وگوري، په خوشالی یې وویل: ((د بېرې کارو، خو افرین، ښه مو ترسره کړ)). هغه یو گام د خپلو ملگرو خوا ته نږدې شو او په کړس کړس یې وخنډل: ((غوره مړی ده، ډېره غوره، هاهاها))

مشر ښه شپېه همدا سې وخنډل، خو چې ملگرو یې د خدا ملگرتیا ونه کړه، حیران حیران یې ورته وکتل، د هغوی ځوړندو سرونو هېښ کړ: ((خه خبره ده، ماشوم چېرې؟))

د مشر له غوسې سره د ټولو وروپار نور هم خطا شو. سردار وویل: ((
ص... صصا... صاحب. ما... ما... ماش... ماشوم... ام... ام...))
د سردار له ام ام سره ماشوم نالینت پیل کړ او د هغه له نالینت سره
ټولو په یوه خوله وویل: ((ماشوم بې خوبه و، ویده و. هاهاها))
مشر ماشوم ته ورلنډ شو، په ځیر ځیری ورتنه وکتل: ((جالبه ده، د
مړې کورنۍ او دومره خوار؟))
د مشر له دې خبرې سره تور، سردار ته وکتل او ویې ویل: ((ما خو
ویل، چې ماشوم کمزوری دی، خو تا نه منل.))
مشر هغه ته مخ وړاوه: ((مطلب؟))
- صاحب! سردار ما ته په غوسه و، چې...
- چې څه؟
چې قوي مواد مې استعمال کړي
- نو څه؟
- هغه فکر کاوه، چې دوا ماشوم وژلی.
مشر په خندا شو: ((بنه! نو یوه شېبه مخکې ځکه گیدران شوي
وئ؟))
سردار ورغبرگه کړه: ((هو صاحب! زه خو بیخي وپربدلی وم. تور چې
کوم مواد کاروي، د پر قوي دي.))
مشر تور ته مخ ورواړاوه: ((خبیثه! یو ځل خو مې وینلې، بیا نه رانه
خلاصیږې.))

د مشر په غوسې تور او ارور پرېدېد: ((صه...صه.. صاحب! زه...زه احتیاط... کوم، او...س... او س مې...هه...هه... هم قوي مه...مه... مواد... نه دي استعمال کړي، تا...تاسو خپله هم وویل، چې ما...ما... ماشوم کم...کم... کمزوری دی.))

مشر د دې لپاره، چې د تور وار خطایي کمه کړې وي، په کرس کرس بې و خندل او خوله بې جوړه کړه، چې څه ووايي، خود ماشوم د نالښت له کرار کرار کمېدو او بیا بې سده کېدو سره، خبره بې په خوله کې وچه شوه. وار خطا او په ځیر ځیر بې هغه ته وکتل. د ماشوم رنګ سپین او بنسټی و. ژر بې د هغه پر سینې غوړ کېښود. یو دم راپاڅېد، تور بې تر لغتو او سوکانو لاندې ونيو: ((ژوندی دې نه پرېږدم.))

پر تور سر وگرځېد او درز پر ځمکه پرېوت. مشر، سردار ته مخ واراوه. سردار یو قدم شاته شو. خودی د هغه له څنګه کرار تېر شو، د ماشوم تر څنګه کېناست، ښه شېبه بې هغه ته وکتل، بیا بیا بې د هغه پر سینې غوړ کېښود، خو چې کوم غزبې وانه وړېد، و بې ویل: ((د تاسو خبیثانو د لاسه مې غټه مړی له خولې ووت. خو خیر ما ته هم جبار وایي، یو به هم رانه ښه ورځ ونه گوری.))

هغه څه شېبه غلی غلی ماشوم ته وکتل، بیا بې ورغبرګه کړه: ((ما بې پلار ته تلفون وکړ، هغه ومنله، چې پنځه لکه ډالر را کوي، خو ویل بې، چې یو ځل باید له خپل زوی سره خبرې وکړي. زه بې پیژنم ډارن دی، خو ډېر ډاډه ښکارېده، هیڅ وار خطا نه شو.))

تر څه سوچ وروسته یې بیا غږ اوچت شو: ((ولې به وار خطا کېده، هغه ته پنځه لکه ډالر څه دي، لوی تاجر دی. ویل یې، همدا چې له خپل زوی سره خبرې وکړي، کوم ځای، چې زه ورته ونیسیم، پیسې به هلته راوړي.))

د ماشوم له څنگه پاڅېد او په قدم وهلو بوخت شو: ((که اوس ورته تلفون وکړم او هغه له خپل زوی سره خبرې وغواړي، بیا څه وکړم.)) له دې خبرې سره غوسه ورغله، پر سردار یې ټوپ وکړ، هغه یې له گږپوانه ونيو، خو مخکې له دې، چې پر هغه وار وگوزار وکړي، د ماشوم غږ اوچت شو: ((موري، موري.))

د هغه له غږ سره، جبار د هغه خوا ته ورمنډه کړه، په ډېره خوشالی یې هغه په غږ کې ونيو، بیا خپلو کسانو ته یې مخ وړاوه: ((بچ شوی، بچ شوی، ماتم بند، وځاندي.))

نور هسې موسک شول، خو تور چې لاهم پر ځمکه پروت و، پخپل لستونې یې خپله په وینو ککړه خوله پاکه کړه، په زوره زوره یې وځنډل. جبار پرې غږ وکړ: ((اوس ځانده، خود بنبلو هم نه یې.)) ماشوم اوبه وغوښتې. جبار هغه له غږې رابښکته کړ، پر چپرکت یې وغځاوه او قدو ته یې وویل: ((هله ژر شه، یوه یخه پیسې راوړه.)) جبار پخپل لاس هغه ته پیسې ورکړل، ماشوم کرار کرار سترگې وغږولې، خود جبار او د هغه د ملگرو په لیدو بیا په چیغو شو.

جبار د هغه په خولې لاس کېښود: ((چوپ، چوپ، چوپ! وپرېره مه، نوره پیپسي هم خورې، دريبي کړم؟))

ماشوم لومړی د پیپسي بوتل او بیا او تر او تر جبار او د هغه ملگرو ته وکتل. جبار هغه کېناوه او د پیپسي بوتل یې ورته ورکړ: ((خوره، خوره!))

ماشوم په رېږد بدلو لاسو د پیپسي بوتل واخیست، پیپسي یې په جامو چپه شوه. د جامو په لمدېدو سره یې بوتل ایسته خطا کړ: ((زما جامې. زما جامې.))

جبار، د هغه پر سر لاس تېر کړ: ((ژاړه مه، نوې جامې درته راوړو.))

ماشوم موسک شو: ((نوې جامې؟))

- هو! نوې او ډولي جامې

ماشوم ته د جبار دې خبرې لکه، چې خوند ورکړ، ترڅه سوچ وروسته یې وویل: ((هغه به جمال ته ښکاره کړم.))

- جمال! جمال څوک دی؟

- انډې پوال مې. هغوی ځي.

- ښه، ښه! ځي، چېرته ځي؟

- هغه هره ورځ نوې جامې اغوندي.

جبار په شکمن نظر ورته وکتل: ((ستا څه نوم دی؟))

- اجمل

- د پلار دې څه نوم دی؟

- شریف

د شریف د نامه په اورېدو، جبار چورتې غوندې شو او په تریو تندي
 یې له ماشوم نه وپوښتل: ((تا وې د پلار نوم دې شریف دی؟))
 ماشوم وډار شو: ((هو! ش... شه... شریف.))
 جبار بیا وپوښتل: ((تا ووی، چې جمال دوی څي؟))
 - هو، څي.

جبار په بېرته بېرته خپله بېرته وگروله. د ماشوم له څنگه راولاړ شو، په
 غوسه غوسه یې سردار ته وکتل: ((اوو خبیته! ماشوم څه وایي؟))
 سردار په وار خطایي وویل: ((صص... صا... صاحب! ت... تا... تا چې څه
 ویلي وو... مو... موږ هغسې...))
 د سردار خبره لانه وه بشپړه، چې د جبار د مبابیل زنگ اوچت شو، ژر
 یې غوږ ته کړ: ((وعلیکم، ژروایه، څه خبره ده؟... څه، دا هغه هلک نه
 دی، څه د کراچیان زوی دی... دا څه بد کوي هغوی همدا اوس پرواز
 وکړ!؟))

جبار تېلفون په دیوال وویشت او سردار ته یې بد بد وکتل: ((خبیته! ما
 خودرته ویلي وو، چې ډېر پام کوه.))
 جبار په زوره زوره خپل لاسونه وروړل: ((زما چې بېرته وه، خو همدا
 مصیبت و، چې هغوی روان وو. اخ، اخ نو، چې څه درسره وکړم.))
 دې سره جبار د سردار مخ ته سوکان ونيول او چې هغه یې په ډېرو وهلو
 وهلو پر ځمکه وغورځاوه، پر نورو یې شروع وکړه او تر هغه یې

ووهل، چې وينې پرې راماتې شوې. د هغو په چينغو او بغارو ماشوم هم په چينغو شو. جبار د هغه په لوري لاړ، هغه ته يې هم يوه کلکه خپېړه ورکړه: ((سپيه! تاته چا ويلې وو، چې د هغوی د کور ترمخه ودرېږه.))

خر ما بنام، ماشوم خپل کور ته نږدې، په عمومي سرک کې د يوې کراچۍ ترڅنگه، مور مور نارې وهلې او په چينغو چينغو يې ژړل.
۱۳۸۷/۲/۲۰

فرمان

سیما د خپل مېړه په لیدو، چې په دوو چگسونو، په ډېرې خواری، سترې، ستومانه او اوتر پر دروازو رانتوت، په منډه د کور د خاوندې له کوټې د هغه مخې ته ووت، هغه یې له لاسه ونيو او کرار کرار خپلې کوټې ته و خوځېدل.

په تگ تگ کې سیما له ځانه سره لگیا شوه: ((بنه شو، هغه دې په دار کړي، زجر کسه دې کړي))

مېړه یې ځای په ځای ودرېد: ((څوک بښي، د چا خبره کوي، که د هغه ظالم خبره کوي، هغه څوک په دار کولای نه شي. زه خو اوس هم حیران یم، چې هغه وخت څنگه و نیول شو او بندي شو.))

د خاوند له دې خبرې سره، د څو شېبو مخکې خوشالي یې یو دم په غم بدله شوه، په سترگو کې یې اوبسکې ډنډ شوې او داسې ورو ورو د کوټې په لور و خوځېده، ته و ا ډېر دروند پټی پر ولو وړي.

د کوټې په یو کنج کې غلې کېناسته او په ژړا سر شوه. خاوند یې هم نږدې ورسره کېناست او ویې ویل: ((ژاړه مه، مه خپه کېږه، هسې ناپامې کې مې دا خبره له خولې ووتله. ما ته خپل سوگند په یاد دی، زه بیا هیڅکله هغه خبره نه در په یادوم، خو تا څه داسې خبره وکړه، چې ما ویل د هغه خنځیر زانې خبره کوي.))

سېما، چې د خپل خاوند زرگل په څېره کې د خپګان نښې ولېدې، خپلې اوبنکې یې پاکې کړې: ((نه! ما د هغه خبره نه کوله.))
- نو د چا خبره دې کوله، څه شوي دي؟

سېما سره له دې، چې غم او خپګان یې په څېره کې بنکاریدل، په یو څه خوشالي یې وویل: ((د کور خاوندې ویل، چې یو چا په بل ځای کې یوه وړه نجلۍ بې عزته کړې او رئیس جمهور حکم کړی، چې هغه زانې ژړونبول شي. کاش، چې اعدام یې کړي، کاش نور د ژوند هیڅ څکه ونه کړي.))

سېما تر څه شېبې چوپتیا وروسته، ورغبرګه کړه: ((د کور خاوندې ویل، چې رئیس جمهور ډېر په غوسه دی، خپل حکومتیان یې، چې په دې خبره چپ پاتې وو، له وظیفې ایستلي دي.))

خاوند یې یو سوږ اسویلی وکېښ: ((ډېر یې ښه کړي، خو ...))
- هو! ډېر یې ښه کړي، وایي، هغه زانې د پارلمان د وکیل زوی دی، د چاوس پرې بر نه دی، خو خدای رئیس جمهور پرې بر کړ، کاشکې تل همداسې برواوسي.

خاوند یې هم، چې ساړه ساړه اسویلي کنبل، لاسونه په دعا پورته کړل: ((خدايه! ته دا ظالمان نیست و نابود کړې. له نورو نه مې خو تمه پرې ده. اوس به څه کوو.)) دا وروستی جمله یې تر شونډو لاندې ووي.

له دې دعا سره، چې اوبنګې یې په سترګو کې رغړېدې، هاخوا ديخوا وکتل او له سیمانه یې وپوښتل: ((لښته چېرې؟))

- هغه د کور له خاوندې سره کالي مینځي. خدای دې خیر ورکړي، ډېره ښه ښځه ده، مور په زوره په کار کې ورسره لاس کوو.

- ښه کوی، خدای دې ورسره ښه وکړي، که دوی ځای نه وای راکړی څه به مو کول، زما د لاسه خو هیڅ نه کیږي، د جوارو د پولیو په خرڅولو خو ژوند سخت دی.

سیمانه ته لکه، چې څه ورپه یاد شوي وي، له خپل خاوند نه یې وپوښتل: ((رښتیا خیریت خو و، چې نن دومره ډېر د وخته راغلي؟))

خاوند یې له ځان سره راوړې غوټه شاته کېښوده او تر څه سوچ وروسته یې وویل: ((خیر و خیریت دی. څه خبره نه شته، د جوارو پولی خرڅې شوې، زه هم راغلم.))

سیمانه غوټې ته په کتلو چورتې غوندې شوه، غوښتل یې څه وپوښتي، خو خاوند یې ورته وویل، چې چای ورته دم کړي. هغه همدا سې چورتې له کوټې ووته. د هغې له وتلو سره زرګل په سوچ کې لاړ او له

ځانه سره لگیا شو: ((خدایه! ته ور حمېږي؛ دا خواره هسې اسره کوي.))

د ماسختن تر لمانځه وروسته همدا، چې تیاره بڼه په خورېدو شوه او ټول خپلو بسترو ته لاړل، سیما بیا دعا گانې شروع کړې: ((خدایه! زموږ مشر، زموږ پاچا ته نور زیات قوت هم ورکړې، دومره قوت، چې داسې زانیان او ظالمان له تبغه تېر کړي.))

له همدې دعا گانو سره د دوو کلو مخکې پېښې یې زړه ولړز او هغه شېبه یې وریاده شوه، چې د سیمې قوماندان مازیگر مهال له خپلو څلورو ټوپکوالو سره د دوی پر کور رانتوت او همدا چې د دې پر څوارلس کلنې لور لښتې دهغه نظر پر پوت، خپل یو ټوپکوال یې په اوږه وټپاوه او ورته یې وویل، چې ډېر بد یې، رښتیا دې ویلي وو، نجلی ډېره ښایسته ده، د گلو لښته ده، لښته او کله یې، چې دې ته وکتل ورغبرگه یې کړه: ((خود به ښایسته وي، چې مور یې ښکلې ده.))

د دې شېبې په یادېدو سره ورېږدېده، لړزې ونيوه، سترگې یې رډې رډې راووتې او د نه نه! مه کوی! په ویلو سره یې هغه شېبه په سترگو کې انځور شوه، چې قوماندان د دې لور لښتې ته ورنلډ شو، غېږه یې ترې چاپېره کړه او هغې کوټې ته یې، چې پلار یې شل و شوت او زبون وهلی ناست و، ننویسته خو همدا چې پر توشکه یې حملوله، دې پرې ورتوب کړه، خود قوماندان ساتونکو راکلکه کړه. قوماندان خپلو

ساتونکو ته مخ وروړاوه او ویې ویل: ((دا یې ستاسو، خپلې مزې وکړئ!!))

دوی ډېرې چیغې وکړې خو چا یې مرستې ته راونه دانگل. قوماندان د کوڅې سر او اخر کې خپل ټوپکول درولي وو.

هغې ته وریاد شول، چې خاوند یې په یو کنج کې ناست و، دا هر څه یې کتل او ژړل یې. یوه پلا یې سره له دې، چې له ځایه نه شوی پاڅېدی، لږ څه و خوځېد، خو یوه ټوپکمار د ټوپک په کنډاغ وواهه او په سړیې وینې راماتې کړې.

هغې ته دا هم ورپه یاد شول، چې په سبا یې سل زړونه یو کړل او پر قوماندان یې عریضه وکړه. له ډېرو منډو ترږو وروسته یې غږ واورېدل شو او قوماندان سره له خپلو ټوپکیانو و نیول شو. د زړه اور یې هغه وخت لږ سوړ شو، چې په قوماندان دولس کاله بند و خوت، خو دغه خوشالي یې یوازې هماغه ورځ او هماغه د محاکمې شېبه وه. ځکه له محکمې نه تر راستنېدو سمدستي وروسته په کلي او کوڅه کې خلکو ورته په بل نظر کتل او ځمکې ځای نه ورکاوه. اخر مجبوره شول، چې خپله کډه بار او ډېر لږې لار شي.

دې ته هغه شېبه هم وریاده شوه، چې له خپل کلي نه د وتو په شپه کې یې کونښن وکړ، چې خپل ځان او خپله لور ووژني، خو خاوند یې په عذرونو عذرونو له ځان وژنې منع کړلې او ورته یې وویل، چې له دې کلي څخه به ووځي، ډېر لږې به ولاړ شي او هېڅکله به دا پېښه سره نه یادوي.

سیما ټوله شپه په اوښلنو سترګو په دعاگانو سبا کړه. د ملاله اذان سره له خپلې بستري را ولاړه شوه، اودس یې وکړ او تر لمانځه وروسته یې خپل لاسونه لپه کړل: ((خدايه! ته زموږ مشر ته ډېر قوت او زور ورکړې، دومره زور او قوت، چې هیڅ زانې او ظالم ژوندی پري نږدې.))

کله چې یې جای نماز راټول کړ، غوښتل یې د چایو بندوبست وکړي، خو خوب پري غلبه وروړه او خپلې بستري ته لاړه. دم شپبه کې یې سترګې سره ورغلې. خوب کې یې د قوماندان د محکمې ورځ ولیده، چې تر محاکمې وروسته یې پر دې سترګې رابړګې کړې او ویې ویل: ((زه بېرته راګرځم، بیا به ګورو. یو به هم د ژوند ځکه رانه ونه کړي. تاسې درې واړه به له تېغه تېر کړم. بد مې وکړل، چې په هماغه ورځ مې ختم نه کړئ.))

سیما په بل اړخ واوښته او ویې لیدل، چې قوماندان له بنده خلاص شوی، په لټه لټه کې یې د دوی پته لګولې او پر کور یې راننوخې، یوه تېره توره یې په لاس کې ده او مخامخ د کوټې برکنج ته د دې د مېړه په لور ځي، توره پورته کوي، لومړی ښي لاس او بیا یې چپ لاس له بېخه پرې کوي. دا چیغه کوي او له چیغې سره نېغه پر خپل ځای کیني. خاوند یې ترې پوښتي: ((څه خبره ده، لکه چې کوم بد خوب دي ولید.))

سیما څه ونه ویل، له خپله ځایه راو لاړه شوه، حویلی ته ووت، خو شیبې هاخوا دیخوا وگرځېده، چې لږه سترې شوه، د خپلې کوتې ترڅنګ نغري ته کېناسته، اوریې بل کړ او بیا مخ په قبلې ودرېده او لاسونه یې لپه کړل: ((خدايه! راپېښ کړې، هغه ظالم دې ټول عمر په زندان کې وي، که راخوشې شي، موږ به درې واړه له تبغه تېر کړي.)) له دې سره او تره شوه، خو ژر په ځان کابو شوه: ((نه، نه! هغه به تل په زندان کې وي، اوس خو زموږ مشر داسې کسانو ته په غوسه دی، هغه نه پرېږدي، نه یې خوشې کوي.))

دې فکر یو څه زړه ورکړ، چای یې دم کړ او کوتې ته ننوته. زرگل خپل ځادر په ولو کړ، خو ژر یې بېرته خطا کړ او پردېوال تکیه شو. شیبې په شپه پریشانی پسې اخیسته. د زرگل له دې حالت سره سیما وار خطا شوه: ((څه شوي؟ څه خبره ده، له پروانه ساز نه بنکارې؟)) زرگل، خو ځلې خوله جوړه کړه، چې څه ووايي، خو ژر به پښېمانه شو. لښته هم د هغه ترڅنګ کېناستله: ((پلار جانه! څه خبره ده، ولې دومره پرېشانه یې؟))

خو هغه هیڅ هم نه ویل. لښتې او موریې خو څو ځلې دا پوښتنه تکرار کړه، خو بیا هم هغه څه ونه ویل. سبا سهار، چې له خوبه پاڅېدل، سیما هغه راکلک کړ: ((زړه مې چوي، ولې پرېشانه یې، څه خبره ده، څه شوي، ولې څه نه وایې؟))

هغه ترد پر ځنډ وروسته، خپله چوپتیا ماته کړه: ((دې ته حیران یمه، چې اوس به چیرته لاړ شو.))
سیما په بېړه وپوښتل: ((ولې، څه شوي، چې له دې ځایه ولاړ شو؟))
هغه یو سوړ اسویلی وکېښ: ((لکه، چې دعاګانې مو بې اثره وې؟))
- دا څه وايي، صفا خبره وکړه.
د هغه سترګې اوښلنې شوې: ((پرون په بازار کې خلکو ویل، چې قوماندان د رئیس جمهور په فرمان خوشې شوی.))

۱۳۸۷/۲/۱۸

هغه لاندې کنبښنوی!

مازيگر څلور بجې وې، له ډېرو مخابرو او تېلفونونو سترې شوی وم، غوښتل مې يو شه د وخته کور ته لار شم، چې مخصوص تېلفون وشرنگېد، غوړې مې جگه کړه:

- السلام عليكم

- وعلیکم السلام

- امر وکړئ!

- گل خانه! ته بې؟

- هو، صاحب زه يم.

- هلکه! گوره! د حاجي استاد په نوم يو څوک درځي، هغه لاندې

کنبښنوه! زه هم دا دی در روان يم.

- ښه صاحب.

په منډه_منډه له درېيم منزل نه را کښته شوم او قراول ته مې ځان

ورساوه، لس دقيقې وروسته يو لوکس، غوښن او سپين چکی سړی،

چې يوه زينتي امسا يې په لاس کې وه له ټکسي موټر نه رابنکته او ورو ورو زموږ خواته راژردي شو، بې واره مې ترې وپوښتل: ((حاجي استاد خو نه يې؟))

- هماغه يم

زه ترې مخکې شوم او ورته ومې ويل: ((ما پسې راځه !!))

سړي ښه-ښه وويل او ورو ورو راپسې را روان شو.

په لار کې مې له ځان سره ويل: ((دې خوارکي به څه کړي وي، بد سړی خو نه ښکاري، خو ساده ځکه دی، چې پخپله ځان د بلا خولې ته ورکوي.))

شاتو مې وکتل، هغه ډېر کرار-کرار قدمونه اخیستل او داسې ډاډه ښکارېده لکه، چې کومې په زړه پورې مېلمستيا ته راغلی وي. خو گامه وروسته مې بيا شاتو وکتل، هغه راپسې ورو ورو راروان و او په څېر-څېر يې شاوخوا چمن او دفرونو ته کتل.

ماته داسې را معلوم شول لکه د چمن گلانو، چې خوند ورکړی او غواړي سيل يې وکړي، زړه مې ورته ډېر تنگ شو: ((دا څه! کوي، راجتک شه، پر ما ناوخته کېږي، کور ته روان يم.))

هغه سر و خوځاوه او لږ چټک گامونه يې را واخستل، دواړه د تحقيق خانگې ته ننوتو، د تحقيق مشر ته مې وويل: مشر صاحب په تلفون کې امر وکړ، چې دا سړی لاندې کېږئ!

د تحقیق مشر د هغه د مکمل شهرت تر اخیستو وروسته خپل مرستیال ته امر وکړ، چې هغه په لومړۍ نمبر کوټه کې بند کړي. حاجي استاد، چې د بند او کوټې خبره واورېده، ټنډه یې گونځې گونځې شوه او په قهر او وارخطایۍ یې وویل: ((دا څه وایاست، ولې مې بندي کوئ، څه خبره ده؟!))

هغه غوښتل نور هم څه ووايي خو د تحقیق مشر پرې برگ شو: ((ډېر مه غږېږه، پاڅه او زما له ملگري سره لاړ شه، که نه بیا به دې خوښ شم.)) مرستیال هغه له مټه ونېو او په کوټه کې یې واچاوه. کله چې یې ور ورپسې بند کړ، زه نیغ د خپلې شعبي خوا ته وخوځېدم. په لومړي منزل کې د ادارې د مشر یو تن ساتونکی مې ولید، چې د مقام د دفتر له دروازې سره ولاړ دی، ترې ومې پوښتل: ((مشر صاحب خوبه نه وي راغلی؟))

هغه لنډ ځواب راکړ: ((نه!))

له ساتونکي سره مې مخه ښه وکړه او خپل دفتر ته لاړم، مخاږې او تېلفونونه مې سره منظم کړل او بې له دې، چې راتلونکي نوکريوال ته تم شم شعبه مې کولپ کړه او په بېرته کور ته روان شوم. تیاره ماښام و، چې د کور ور وټکېد، ووتم. ور، چې مې پرانیست، زموږ د کار ځای دوه تنه ساتونکوله ووتو سره سم له مټه ونيولم او په ډېره غوسه یې د موټر خوا ته کش کړم، یوه تن یې وویل: ((رئیس صاحب عاجل غوښتی یې.))

خه؟ رئیس صاحب غوښتی یم؟ ولې، خیریت خو به وي؟
دغو ساتونکو که څه هم په اداره کې راسره ډېره ښه وضع کوله خو دغه
شېبه یې لکه، چې هغه هرڅه هېر کړي وي، په غوسه شول: ((ډېر مه
غږېږه، موټر ته وڅپڅه، ناوخته دی!))

- زور مه کوه، مټ ډې راخوږ کړ، پخپله څپڅم، خودومره ودرېږئ، چې
کور ته احوال ورکړم. په ډېرو زاریو مې ساتونکي مجبور کړل، چې
کور ته ننوځم. کور کې مې احوال پرېښود او له ساتونکو سره ریاست
ته ورغلم، کله چې د رئیس صاحب دفتر ته ننوتو، هغه زما په لیدو په
ډېره غوسه ساتونکو ته وویل: ((دا بې ادبه عاجل لاندې کېږئ، زه به
بیا وروسته ورسره حساب کتاب کوم.))

په وتو وتو، کې مې یو نظر حاجي استاد ولید، چې په بر سر کې
ناست دی او مخې ته یې رنگارنگ خواږه او مېوې کتار ایښي دي.
ساتونکو، چې له دفتره راووېستم، د حاجي استاد غږ مې واورېد،
چې رئیس ته یې وویل: ((خیر دی، څه یې...))

د تحقیق شعبي ته ننوتو د تحقیق مشر، چې ډېر خپه او غوسه
ښکارېده، مخامخ راته ودرېد او ویې ویل: ((رښتیا چې گنگس الله
خان یې، څوک همدا سې کوي، موز ډې په مشر باندې بې ابه کړو.))
ما ورته وویل: ((ولې؟ څه خبره ده؟ څه مې کړي؟...))

ما خپلې خولې پاکولې، چې د تحقیق مشر و غرېد: ((دغه دی، څه مې کړي؟ نور به څه کوي؟ یو معزز سړی د رئیس صاحب استاد، حاجي استاد دې بې ابه کړ، لا وایې، چې څه مې کړي؟))
- ولې؟ نو په دې کې زما څه گناه ده؟ رئیس صاحب پخپله امر وکړ، چې لاندې بې کپنوی.

- رئیس صاحب خپله شعبه در بنولې وه، نه لومړی لمبر کوټه.
- زه نو، څه پوهېدم؟ هغه خو تل ((لاندې)) کلمه نظارتخانې ته کاروله.
- ډېر مه غرېږه، که نه د رئیس صاحب د قهر کوفت له تا وباسم.
له دې خبرو سره د تحقیق مشر خپل ساتونکي ته وویل: ((هلکه، ژر شه، دا گلی په لومړي لمبر کوټه کې بند که.))

۱۳۷۷

کوبای چوپان

غلام همدا چې د کمپنیو بازار ته راوړسېد، پسونه یې یو گونښه ځای سره راښخول، لارویو ته یې مخ ورواړوو او په پرله پسې لور غږ یې وویل: ((یو پسه په درې زره، درې زره، یو...))

د پسونو په لیدلو دم شېبه کې گڼ لاروي له پسونو چار چاپېر ودرېدل او یوه لاروي، چې په پسونو په ډېر شوق لاس تېراوه؛ وویل: ((درې زره لږې زیاتې نه دي؟ که په دوه دوه زره یې راکړې، دوه درې به درځنې اخلم))

- که مجبوره نه وای، په اته زره مې هم نه خرڅول، لږ انصاف وکړه.

- خوبښه دې، ما د خپلې وسې خبره وکړه.

غلام شاوخوا ته ځیر ځیر وکتل او تر لږ سوچ وروسته یې لاروي ته وویل: ((په دوه زري یې په دې شرط درکوم، چې څلور پنځه پسونه

یو ځایي واخلي.))

د غلام له دې خبرې سره دوه درې نورو لارویو هم غږ وکړ: ((چې دوه زري یې راکړې موږ هم دوه دوه درځنې اخلو.))

هغه لانه لس پسونه نه وو خرڅ کړي، چې دوو پولیسانو د خلکو له منځه د پسونو په خوا لاره وکړه. یو پولیس لومړی بنکته پورته غلام ته وکتل او بیا یې وویل: ((پسونه دې خپل دي؟))

غلام، چې په خوشالی د خرڅو شویو پسونو پیسې جیب ته کولې ځواب ورکړ: ((هو! خپل مې دي، زما چې نه دي نو د چا دي؟))

بل پولیس پر یو څرب پسه لاس کېښود: ((دا په خو؟))

غلام، چې نوی ځیر شو، پېریدونکی پولیس دی، وویل: ((نورو ته دوه زره، ستاسو بیا، چې څومره خونبه وي.))

پولیس په خندا شو: ((یو زر درکړم؟))

غلام خپلې لارې تېرې کړې او په موسک انداز یې وویل: ((له تاسو چا پیسې غوښتي، څومره، چې راکوئ.))

پولیسانو دوه زره افغانۍ هغه ته ورکړې او درې پسونه یې له ځانه سره مخکې کړل. یو پولیس په تګ تګ کې شاته وکتل: ((وارخطا کېږه مه، پاتې پیسې دې درته راوړم.))

د پولیسانو له تلو سره غلام یو ځل بیا شاوخوا ته وکتل او په لوړ غږ
بې وویل: ((یو پسه یو نیم زر... یو پسه یو نیم... یو...))
د غلام له دې خبرې سره پنځه شپږ کسانو له خپلو جیونو پیسې راو کښلې او هر
یوه، دوه دوه درې درې پسونه واخیستل. غلام هره شپه د پولیسو لارې ته کتل. یو
خریدار، چې نږدې ورسره ولاړ و، ورته وویل: ((دا بیا څه شي ته گوري؟))
هغه یو ځل بیا هغې لارې ته وکتل او ویې ویل: ((پولیسو لکه، چې
پاتې پیسې و خوړې.))
له دې خبرې سره یې پاتې شپږو پسونو ته وکتل او نارې یې کړې: ((
هلئ واخلى! پنځه پنځه سوه.))
د هغه له دې غږ سره هغه سړي، چې په دوه دوه زره پنځه پسونه
اخیستي وو او هغه یې موټر ته خپرول، پرې غږ وکړ: ((هی، کوبایه!
په ما دې ولې قیمت خرڅ کړل؟))
- تا خو هغه ښه یې واخیستل، دا پاتې خو ډنگرو کي...
هغه لا خپله خبره نه وه بشپړه کړې، چې یو چا یې له شان نه پر اوږه لاس
کښود: ((دا پسونه دې خپل دي؟))
غلام ځواب ورکړ: ((زما، چې نه دي نو ستا دي؟!))
خو همدا، چې یې شا ته وکتل او پر هغو دوو پولیسانو او دهغوی پر
قوماندان یې سترگې ولگېدې، ژبه یې ونښته: ((هو... ه... و... ه... و...
ص... ص... صاحب، دا... دا مې خپل دي.))

- ته په همدې کوبای پتلون، غاړکۍ، شینکاک بوتان او غوړ کاکل دا کار و بار کوي؟ ما خو تر اوسه کوبای چوپان نه و لیدلی.
- قس... قسم خورم، په والله چې... خپل مې... دي، له مجبوریته یې...
خرخوم، مور مې... سخته ناروغه ده... دارو درمل یې... پرې کوم.
- زما خوباور نه راځي.
- صاحب! با... با... باور وکړئ، درواغ... نه وایم، همدا پرون... تره مې له کلي... راته... رالېږلي دي.
د پولیسو قوماندان خلکو ته مخ واپراوه او ویې ویل: ((هر چا، چې پسونه اخیستي، بیرته دې یې راوگرځوي، زما په گمان دا د غلام مال دی. مور په همدې شک په چپه لار راغلو، چې حال معلوم کړو.))

پولیسو، غلام له ځان سره حوزې ته بوتله. ماسپین مهال پولیسو له کمپنیو سره نږدې له یوې وچې شاه نه د یو دیارلس کلن شپانه مړی راوویست.

۱۳۸۳

له ځانه سره جنګ

سرور خپل لاسي خراغ ولگاوه او ورور ورو تاكاوی، ته نښکته شو. ټول شيان گډوډ او يو پر بل پراته وو. له وره سره نږدې يې سترگې پريوه غټ کتاب ولگېدې؛ راوايې خيست، گردونه يې ترې وڅنډل او نښه شېبه يې ورته په ځير ځير وکتل: ((ډېر وخت کېږي، چې درنه لرې پاتې يم، ما خو نه غوښتل، چې داسې دې گردونو ته پرېږدم، د ډاکتر کېدو ارمان به مې همدا سې په زړه کې پاتې شي...))

کتاب يې خپلې سينې ته راجوخت کړ او څو پرله پسې ساړه ساړه اسويلي يې وکښل. هغه شېبه يې ور په زړه شوه، چې دوه درې کاله مخکې يې د کابل د طبي پوهنتون په لومړي ټولگي کې درس وايه او ډېر ځله به ټولگيوال ترې راتا و و او ترې پوښتنې کولې.

سرور له خپل ځان سره لگيا شو: ((اوس او به له ورخه تېرې دي، هله ژر شه، شی راپيدا کړه، هسې نه چې وخت درنه تېر شي.))

کتاب یې بېرته پر خپل ځای کېښود او په ځیر ځیر یې اخوا د پخوا وکتل. ټول شیان یې لټ په لټ کړل. له ډېر لټون وروسته یې د تا کاوی په برگوټ کې تر نورو شیانو لاندې، څه تر سترگو شول. موسک شو، لاس یې وروړاندې کړ، په ډېر کړاو یې مارتول راوویست او له ځانه سره یې وویل: ((همدا یې چاره کوي. زه نه يم ملامت. د هغه خوله باید نوره وربنده کړم، نوره نو حوصله نه ده راپاتې...))

سرور مارتول پر اوږه کېښود او کرار کرار د وره خوا ته و خوځېد. د وره تر څنګه یې بیا پر خپل کتاب سترګې ولګېدې. ښه شېبه بیا هم کتاب ته ځیر شو: ((ته خو ډاکتر کېدې، تا خو د نورو د سلامت او روغتیا لپاره درس وایه، نن څه وشول، چې مارتول پورته کوي؟ ها ووايه دا څه وشول، ها ووايه، ووايه؟))

پر سترگو یې تیاره راغله، ځای په ځای کېناست. مارتول یې یوې ډډې ته کېښود او پخپله پر دېوال تکیه شو: ((نه، نه! داسې نه کوم، دا قتل دی، زه اوس هم ورسره مینه لرم، خیر دی که لږ په زړه سخت دی. نه، نه! دا کار نه کوم.))

هغه څه شېبه غلی ناست و او پر مارتول یې سترګې ګنډلې وې. په هماغه چورتی حالت کې بیا له ځانه سره لګیا شو: ((څه!!! لږ په زړه سخت دی؟! نه، نه! هغه جابر دی، پر جابر رحم کول ناروا ده، ناروا؛ نه یې پرېدم.))

دې سره رپندی شو، ودرېد؛ خود وجود د ډېرې رپېدالې کبله یې خپل ځان کنټرول نه کړای شو او ډېر ژر بیرته کېناست. رنگ یې سور شو، سترگې یې سړې و او بڼتې او له دې سره په گډوډو لگیا شو: ((نه، نه! د رحم وړ نه دی، پر چا رحم وکړم، پر هغه، چې مور یې را ته درست عمر په سره تېر کړولی وه او پر دود و هلي چای یې یوه ورځ او شپه نهره ساتلې وه.))

سرور ته وریاد شول، چې پلار یې د هغه مور پر دې خبرې تر سختو وهلو ټکولو وروسته پر تود منقل کېنولې وه، چې ورته ویلي وو نور دې کور ته چرسیان او قماربازان نه راولي، سرور ته په یاد شول، چې له دې وهلو ټکولو څخه وروسته د هغه مور کې تر ما بنامه ساه ورکړه: ((اخ، مورجانې ما وېښه ما خودا گڼل، چې ستا زگېروي به اخر هغه مجبور کړي، چې تا روغتون ته بوځي. زه څه خبروم؛ کاش، چې ما پخپله ډاکتر ته بېولې وې. اخ، مورجانې! ما وېښه، ما وېښه.))

سرور په راوتلو سترگو لومړی مخامخ د پوال او بیا یې تر خپل څنگ ایښي مارتول ته وکتل. پر مارتول یې لاس راکش کړ: ((بڼه یې ویلي: سزای قروت آب گرم... څه! دا څه وايې، پام چې داسې ونه کړې... بڼه به شي... څنگه به بڼه شي... رحم پرې په کار نه دی... پر چا رحم وکړم، هغه نه اصلاح کېږي، که کېدای زما د مور له مرگه پس به اصلاح کېده او ځوانه جانې خور به مې د هغه له لاسه د بل قمارباز لاس ته نه کېناسته او بیا به هسې سر په سارا کېده نه.))

سرور په ژړا شو، خپل وېښتان یې کلک په لاسونو کې ونيول او پرله پسې یې اسویلي وکښل: ((اخ خورجانې! ته چیرته یې، ته خبره یې، چې ستا تر واده وروسته مشر ورور مو هم کور پرېښود او ترننه یې درک نه شته، اوس ما هم کور پرې ایښی او دوې وړې خویندې مو درانه درانه کارونه کوي، پلار ټوله ورځ بې غمه ویده وي. هغه یو دکان یې، چې و هغه یې هم په قمار کې بایللی.))

سرور خپل غاښونه وچيچل او بیا له ځانه سره بوخت شو: ((خوړې! ته پوهېږې، چې همدا نن، دا نن، چې جمعه ده، هغه بېغمه په خوب ویده دی او زموږ وړې موسکا او رویا د سرک په سر خلکو ته سپېلني دودوي. کله، چې زه له هغه ځایه تېرېدم، هغوی مې مخې ته ودرېدې، ویل یې، چې سهار د وخته پلار له خوبه پاڅولې او په وهلو ډبولو یې بې سببې سرک ته ایستلې دي. خوړې ته چیرته یې، زما خبرې اورې؟))

سرور خپلې اوبنکې پاکې کړې، مارتول یې راواخیست او راوړل شو. له تاڼو نه په وټو بیا په سوچ کې لاړ: ((نه، نه! داسې مه کوه؛ هرڅه، چې وي وړې ورسره خوندي دي. څه؟ وړې ورسره خوندي دي، د څه خوندي دي، هره شېبه وهل ټکول، اوبنکې او وینې، نه، نه! نه یې پرېدم... نه داسې مه کوه، بې رحمه کېږه مه، ولې به بې رحمه نه شم، ولې به داسې نه کوم، که نه، نن شپه به هغه بل ظلم کوي.))

سرور ورپرېدېد: ((موسکا جانې! پلار څه درته ویلې وو، چې که پرونی د سپندو ورکې شوې پیسې نن رانه وړئ بیا مو لکه مور په تود منقل کېنوي؟ نه، نه! زه یې نه پرېدم، تاسو غوسه مه کوئ، نن د دې غمونو سلسله ختموم.))

هغه کرار کرار دروازي ته نږدې شو. دروازي ته په ورنږدې کېدو سره یې مارتول پر ځمکه خوشې کړ، وریې بېرته کړ، چې ووځي خو ژر بېرته پښه نیولی شو: ((نه خور کیو! مه وپرېږئ. هغه تاسې نه په عذابوي.))

سرور خپل سر کلک ونيو: ((او خو ما مه مجبور وئ که نه! دومره ترې وپرېږئ، نه، نه! بل چېرې مه ځئ. زه هغه نه پرېدم، چې تاسې وځوروي، ومې ویل که نه ما مه مجبور وئ، چې ختم یې کړم، نه نه! دا کار نه کوم، هغه مو نه وهي. څه! دا مې څه ووې، نه یې وهي، ولې به یې نه وهي، ولې به یې پر تود منقل نه کېنوي، هغه خو څو ځلې دا کار کړی، ولې خپله وره ورپره یې، چې ډېر ژرل پر تود منقل نه وه سوځولې. نه، نه! نه یې پرېدم.))

سرور په بېرته ځمکې ته تیت شو، مارتول یې راواخیست او په بېرته له تاکاوی نه بهر شو.

تېر مازینګر موسکا او رویا په نه زړه او وېره وېره کور ته راننوتې. رویا وویلې: ((نن خوبیا چا پیسې رانه کړې. پلار به موبیا ووهي. راځه، چې بېرته لارې شو. پیسې پیدا کړو.))

موسکا، چې په وېره وېره ورو ورو ګامونه اخیستل؛ کوټې ته ننوته. په کوټه کې د وینو او د خپل پلار د چغزي چغري شوي سر په لیدو یې چیغې کړې: ((پلار ځانه! چا ووژلې!))

۱۳۸۲/۷/۸

ایشار

همدا چې نثار له خپل مور او پلار نه جلا شو، په بېرته یې تر هغوی مخکې ځان عمومي سرک ته ورساوه. یو ټکسي موټر ته یې لاس ونيو او ډرپور ته یې وویل: ((د نوي ښار پارک))
ډرپور په حیرانتیا ورته وکتل: ((نا بلده را ته ښکاري))
نثار پرې وریږګ شو: ((مطلب؟))
-ته چې ولاړ یې همدا د نوي ښار د پارک ساحه ده.
-او ه! بښنه کوه، فکر مې نه و. ما وې گنې له خپل کور نه راوتلی يم.
درېیم مکروریان ته مې بوځه.
موټر د وزیر اکبر خان مېنې پنځه لسم سرک ته رسېدلی و، چې نثار ډرپور ته وویل: ((که نه خپه کېږې بېرته مې پارک ته ورسوه.))
ډرپور موټر وگرځاوه او نثار یې په همغه ځای کې ښکته کړ، چې خو شپې مخکې یې پورته کړی و. نثار چې ښکته شو خو ګامه لا مخته نه

و تللی، چې پښه نیولی شو او په بېرته بېرته په شا راغی، په تگ تگ کې یې خپلو جیبونو ته لاس کړ او ترڅو موټر ته رسېده یو پنځه سوه گون یې د خپلې کړتۍ له بڼې بغل جېبه راووېست. همدا چې هغه یې ډرپور ته ورکړ، په چټکو گامونو د پارک پر خوا رهي شو. ډرپور پرې غږ وکړ: ((وروره! یو شېبه.))

نثار ودرېد: ((څه وایې؟ بیا خو مې څه سهوه نه ده کړې.))

ډرپور څه پیسې ورته ونيولې: ((هه! ماتې پیسې دې واخله.))

نثار خپلې پیسې واخیستې، سړیې وخوراوه، یوه ترڅه موسکا یې وکړه او بیا د پارک منځته ورغی، په تگ تگ کې له ځان سره لگیا شو: ((په کور کې به ډېر په تنگېدم، دلته ښه ده د ناهېدې دوی کور ته خو به نږدې يم. که تلفون وکړي، ژر به ورشم.))

خو شېبې یې پارک گز و پل کړ، شېبه په شېبه خولې پرې راماتېدې او چې لږ سترې شو د پارک ختیځې برخې ته، چې څوک په کې نه ښکارېدل، ورغی. یو گونښه ځای کېناست او له کېناستو سره سم یې د خپلې مور د څو شېبو مخکې خبرې په غوږو کې انگازې وکړې: ((زوی جانه! نور نو ناهیده هېره کړه، نور نو د هغې د پلار سپکې سپورې نه شو اورېدلی.))

له دې خبرو سره د ناهېدې ژرغونې غږ یې، چې له کور نه د دوی له وتلو سره سم له خپلې مور سره غږېده، تر غوږ شو: ((مور جانې! تا خو تردانن سهاره را ته ویل، چې دا ځل نثار دوی نه نا امیده کوئ، اخر

ولې مو داسې وکړل؟ مور جانې! پاکه یې درته وایم زه بغیر له نثار نه بل چا سره واده نه کوم.))

د نثار په شونډو یوه موسکا خوره شوه: ((ناهیډ جانې! چې ته زما په مینه ولاړه یې نوزه ولې زړه وخورم.))

خو د موسکا دا څپه یې ډېر ژر له شونډو والوته او د ناهېدې د پلار غوسه یې ټول وجود ولړزاوه: ((بې شرمې، بې حیا! ته دومره شوې، چې اوس زما په مخکې خبرې کوي، تراوسه خو مې څه درته نه ویل، وروسته له دې به درسره وگورم، که بیا مې دا خلک دلته ولیدل، زه به ستا او د هغوی خوښ شم. ته هغوی وگوره او مور. ما چې له چا سره لوظ کړی، هغه ته دې خامخا ورکوم، څه فرق کوي، چې همزولی مې دی او بله بنځه لري. شتمن دی شتمن.))

د مبابیل زنگ یې د سوچونو لړۍ وشلوله، د موبایل د صفحې پر مخ د ناهیدې عکس ښکاره شو. په بېرته یې موبایل غوړ ته کړ او په ډېرې خوشالۍ یې وویل: ((ها، وایه، ناهید جانې، ما هم همدا اوس غوښتل درته زنگ ووهم،... څه مور جانې ته یې، ناهیده چېرې؟... مور جانې! زه ناهیده نه شم هېرولی،... څه هغه یې ووهله، کوټه کې یې بنده کړې، تا هیڅ و نه کړ؟... څه ته یې هم ووهلې... څه... نه... نه! ته موبایل ناهیدې ته وپسه، زه نه غواړم، چې ناهیده له لاسه ورکړم... هله ژر شه مبابیل یوسه.))

ډېره شپبه وروسته نثار په مبابیل کې په خبرو لگیا شو: ((نه، نه، داسې به نه کوي، زما پخاطر، پخپلې مینې دې قسم، خیر دی پلار به دې په

غوسه و، گوره زما خبره واوره، بس دا دی درغلم... شه پلار دې راغی.
 بلې بلې، اوف موبایل دې ولې بند کړ؟))
 نثار خپل موبایل پر ځمکه خطا کړ، له خپله ځایه را ولاړ او د ناهېدې
 دوی د کور پر خوا په منډه شو. کوچې ته چې ورننوت، له لرې نه یې
 ولیدل، چې د ناهېدې پلار خپل لاسونه مروړي او د خپل کور تر مخه
 لروبر کېږي.

لومړی د هغه په لیدو پښه نیولی شو، خو تر لنډ سوچ وروسته
 و خوځېد. د کوچې تر نیمايي نه ورسېدلی، چې د ناهېدې وړوکی
 ورور یې مخته ودرېد: ((کاکا، کاکا! مور مې ویل، چې رانه شې، پلار
 مې ستا پخاطر د کور مخې ته ولاړ دی.))

ده لکه، چې د ناهېدې د ورور خبره نه وي اورېدلې، د هغوی د کور په
 خوا رهي شو. دوه گامه یې لانه وو اخیستي، چې هلکي بیا پرې غږ
 وکړ: ((کاکا! خور مې هم ویل، چې رانه شې.))
 نثار ودرېد: ((ناهېدې ویل؟))

- هو!

نثار بېرته وگرځېد او په تگ تگ کې یې خپل جیبونه وپلټل او له ځانه
 سره یې وویل: ((اوه خدایه! موبایل خو ما هلته گوزار کړ.))
 له دې خبرې سره د پارک په لوري په منډه شو. د پارک ختیځې څنډې
 ته په رسېدو د خپل موبایل زنگ یې تر غوږ شو. تر څو یې ځان رساوه،
 زنگ قطع شو. موبایل یې را پورته کړ او څو ځلې یې د ناهېدې نومره

د ایل کره، خوړخ نه شو. همهلته ځای په ځای کېناست: ((اوه خدایه څه وکړم! چاره څه ده، نور خوزه لپونی کېږم...))
 د موبایل زنگ اوچت شو. ده په چټکۍ هغه غوږ ته کړ: ((سلام پلار جانه! نه، نه خیر و خبریت دی. همدلته نږدې یم. دادی خوځېږم... کور ته، چې درغلم ټول حال درته وایم... خدای پامان.))
 تېر ما بنام د نثار موبایل ته زنگ راغی ترڅو هغه له ځایه پاڅېده مور یې تلفون، چې د الماری پر سر ایښی و راجگ کړ او په خندا یې وویل:
 ((ناهیده ده))

د ناهېدې د نامه له اورېدو سره نثار نېغ پر خپل ځای کېناست. موبایل یې چې غوږ ته کړ، ورو ورو خولې پرې راماتې شوې، رنگ یې والوت، لاسونه یې په رېږدېدو شول او بې خوده پر خپل ځای پرېوت. مور یې پرې اوبه وشیندلې او ډېره شېبه وروسته، چې په خود شو، په ژړا ژړا یې خپلې مور ته وویل: ((د ناهېدې پلار درواغ وایي، ما ناهیده نه ده وژلې، ما ورسره مینه کړې، مور جانې زه قاتل نه یم، ما ناهیده نه ده وژلې.))

د شپې نا وخته یې سترگې سره ورغلې: ((نثار جانه! ما همدومره کولی شول، نور مې څه له وسه نه و پوره.))

نیمه شپه د نثار مور او پلار د سوې غوښې په بوی له خوبه راپاڅېدل.

په وینو سور گل

هو سې نن ډېره سترې بنکارېده، سم کار یې نه شوی کولای، له ماسپښینه ترمازیگره ایله نیم پنډ اغزي یې راټول کړي وو، زړه نازړه یې په لور باندي اغزي له بېخه را ایستل. یو بوټی به یې، چې راوویست لس، پنځه لس دقیقې به یې دمه جوړوله. لمر په غرغړو و، چې دې خپل پنډ و تار په او هغه یې سپک را پورته کړ، یو دوه گامه یې لانه وو اخیستي، چې پنډ یې درز په ځمکه وغورځاوه او له ځانه سره یې وویل: ((نه، نه! دا خو ډېر کم دي، ورینداره به بیا راته غوسه کېږي.))

پنډ یې بېرته خلاص کړ او په بېره بېره د اغزو په راویستلو لگیا شوه. د اغزو د یوه غټ بوټي په راویستلو یې په لاسونو کې اغزي ننوتل او دواړه لاسونه یې په وینو سره شول. خپل لاسونه یې په خپله لمن پاک کړل، خودم شپبه کې د لاسونو له ډېر سوخته په ژړا شوه. ښه شیبه یې

غلي غلي وژړل او وار له واره يې خپل په وينو ککړو لاسونو ته کتل. په همدې کې يې د خادرد پېڅکې غوتې ته نظر شو، هغه يې په موتي کې کلکه ونيوه او تر څه سوچ وروسته يې وويل: ((نه، نه! دا مې هسې وپيرل، خیر دی هر څه چې کېږي، کېږي به، قسمت به مو همدا سې وي. نه، نه! دا سې نه کوم... بڼه کار نه دی، مور به مې چاته پرېږدم.))
 غوښتل يې غوته پراښي خو ژر پښيماڼه شوه: ((نه، نه! نه يې خطا کوم. يوه ورځ به مې په کار راشي.))

په همدې سوچونو کې يې هغه شېبې وريادې شوې، چې ورور يې د وريندارې په خبره خو ځلې پزه او خوله ورته وينې وينې کړې وې. کله چې به ډېر په غوسه و او د دې په وهلو يې خوا سره نه شوه، په شپو شپو يې نهره ساتله او په يوه تياره کوټه کې به يې بندوله. هغې ته ور ياد شول، چې مياشت دمخه جبار د پښو په تلو داسې بد بد په شنو لښتو ووهله، چې بيا ډېر وخت له ډېره درده په لاره نه شوای تلی. د دې شيبو په يادېدو سره يې په يوې ترڅې موسکا غوته لا نوره پسې کلکه کړه. په وروستي ځل يې، چې بيا خپلو لاسونو ته وکتل او هغه يې خپلو سترگو نږدې ونيول، له ځانه سره يې وويل: ((پلاره تا همدې ورځې ته يوازې پرېښودمه، تا خو ويل، چې ما به لکه گل داسې ساتي، راځه خپل گل وگوره، په وينو سورگل.))

هوسې په ژړا سر شوه: ((پلاره! زه هره شپه په ژړا ویده کېږم، څوک نشته، چې دلاسا مې کړي، اوس مې مور هم په ما منت کوي. دا خیر؛

خو کاشکې یې، چې له مکتبه نه ویستمه، اوس به په اووم صنف کې ومه. زه چاته وژاړم، پلاره، زه چاته وژاړم.))

هوسی خپل سر په خپلو زنگنو کېښود او له لږې شیبې چوپتیا وروسته، لکه چې څه وریاد شوي وي، بیا له ځانه سره لگیا شوه: ((نه دا مې څه وویل! مورکې مې نه ده ملامته، هغه رښتیا وايي، که د دوی خدمت ونه کړو، له کوره به مو وشړي.))

له دې خبرو سره هوسی لور ته لاس کړ، په بېره له ځایه پاڅیده او د اغزو په راټولولو بوخته شوه. په دم شیبه کې یې سره له دې، چې لاسونه په سوخت کې وو، د نورو ورځو په پرتله یې تر یو پنډ زیات اغزي راټول کړل او کرار کرار له دښتې د کور په خوا رهي شوه.

پنډ یې ډېر دروند و او دا یې ترلاندې کړه. وږه روانه وه، خو د پته خوشاله وه، چې نن یې ډېر اغزي راټول کړي. نورې ورځې به یې په لاره کې دوه درې واري دمه کوله، خو نن یې بې له دمې کور ته ځان ورساوه. دروازې ته په نږدې کېدو سره یې په زړه کې گوږې ماتې کړې: ((وربنداره به مې د پنډ په لیدلو ډېره خوشاله شي او خوږ چای به راکړي.))

هوسی دروازه پرانستله. په ډېر زور یې پنډ خطا کړ او خپلې وربندارې ته یې، چې د سوپې پر سر ناسته وه او چای یې څښه، وویل: ((وریندارې! نن مې ډېر اغزي راوړي، ډېره یې سترې کړې يم. لږ خوږ چای راکړه.))

هو سۍ په همدې خبرو خبرو کې کرار کرار سوپي ته وخته او غوښتل
يې د خپلې وريندارې ترڅنگ پر توشکه کيني، چې هغې پرې برچ
وهل: ((کم بختې! لاندې کينه، توشکه مرداروې، ټوله په خاورو ککره
يې.))

هو سۍ غلې غلې له توشکې رابنويه شوه او په عذريې وويل: ((خير
دی وريندارې لږ خوږ چای، ډېره سترې يم.))
ورينداره يې توشکه خپل ځانته کش کړه او په غوسه يې وويل: ((داده
د خان زاده لور، دوه بوټي اغزي يې نه دي راوړي او خوږ چای
غواړي.))

د وريندارې په دې خبرې، په لوړ غږ يې وويل: ((خوله دې نيسه! په
پلار به مې نه لگېږې، هرڅه چې وايې ما ته وايه.))
ورينداره يې له ځايه پاڅېده، دا يې له لاسه ونيوه او له ځانه سره يې
راجگه کړه: ((ځه، ځه! غوجله پاکه کړه، موردې هسې بلا وهلې،
ناروغي بانه کوي، يو ديگ پخولو باندي ساعتونه تېروي.))
هو سۍ ته غوسه ورغله او په دومره زور يې خپل لاس راکش کړ، چې
که ورينداره يې ځان نه وای راتينگ کړی، له سوپې لاندې رالوېده.
- مردارې، بد سترگې، چې ورور بدمخې دې راشي زه به ستاسې چاره
پرې وکړم، نوره مویوه شيبه هم په دې کور کې نه پرېږدم.

د هغوی په شور ما شور د هوسی مور، چې سړی په دستمال تړلی و، په ډېره خواری، چې نږدې وه راو لوېږي، له کوتې راووته: ((څه خبره ده؟ څه شوي؟ شور مه کوي.))

هوسی د هغې په خوا ورمنده کړه او په غېږ کې یې ونیوه. خو مخکې له دې، چې هوسی څه ووايي، ورینداره یې وغږمبیده: ((بد سترګې دي له لاسه کش کړم، نږدې له سوپې لاندې غورځېدلې وم، بد بخته خانې کوي، رانه چای غواړي.))

مور هوسی په مخ مخ په څپېږو ووهله: ((بد بختې... هه... هه خپل... هه... هه حد نه پیژنې... که بیا دي... داسې وکړل... هه... هه پخپلو... هه... لاسو دي... له... دنیا... تې... ره... ومه.))

د مور په دې خبرو هوسی په منډه کوتې ته ننوته او تر ماسخوته پورې یې مور خپلې نږور ته زاری کولې، چې خاوند ته څه ونه وایي. ماسختن همدا، چې د هوسی ورور راغی، بسڅې یې په ژړا وویل: ((جبار څو ځلې مې درته وویل، چې مور او خور دې اصلاح کړه، د ساتلو نه دي، خدای به نه غوښته که نه، نن دې خور د گور مېلمنه کړې وم.))

جبار بد بد خپلې مور ته وکتل او بیا یې چينغې کړې: ((هوسی چېرې یې، والله که نور د ژوند څکه رانه وکړې، بد سترګې، اوس دومره شوې، چې پخپلې وریندار لاس او چتوې.))

جبار په منډه هغې کوتې ته ورمنده کړه، چې هوسی په کې ویده وه. همدا چې کوتې ته ننوت، مور یې د هغه پښو ته ځان وغورځاوه: ((

زویه !... خیر... دی. کم... هه... هه... عقله ده، کار مه... پرې لره، ما... ډېره
ووهله، خیر دی... زه به یې... وپوهومه، خیر...))
جبار د خپلې مور خبرې پرې کړې: ((که پوهوله دې، تراوسه به دې ملا
کړې وه، نور نه کېږي، اوس به زه داسې سبق ورکړم، چې بیا خپلې
وریندار ته برهم ونه گوري.))
جبار خپله مور ټیل ووهله، هوسی یې له وېنستور او نیوله او له حایه یې
راجگه کړه خو، چې کتل یې په هوسی کې دمه نه وه او له خولې یې
ځگونه روان وو.

۱۳۷۳

د سرطان کیسه

واده ته د یوې اوونۍ په پاتې کېدو زیبا ورځ په ورځ خپله تازه گي له لاسه ورکوله. له واده نه یوه ورځ مخکې هغه سخته ناروغه شوه او کورنۍ یې سهار له ملا اذان سره هغه روغتون ته بوتله. روغتون ته په رسېدو، بې هوښه شوه. مابنام مهال و، چې یو څه په خود شوه، اخوا د پخوا ته یې اوتر اوتر وکتل، همدا چې پر خپل نامزاد یې سترگې ولگېدې، غریو جنه شوه، په بېره یې سترگې بلې خوا ته واړولې او په دم شېبه کې سخته تبه پرې راغله.

د هغې معالج ډاکتر، چې دا شېبه د هغې د خپلوانو تر منځ ولاړ و، د هغې خپلوانو ته وویل، چې زیبا له خپلې مور سره یوازې پرېږدې. له روغتون څخه د زیبا د خپلوانو په وتو سره، ډاکتر هغې ته څه درمل ورکړل او له کوتې نه په وتو وتو کې یې د هغې مور ته وویل: ((درمل کرار کرار پرې خوب راوړي، چې وار خطا نه شي.))

خو شپې وروسته زبیا، په هماغه بې خودۍ کې په ژړا شوه او په ژړا
ژړا کې یې وویل: ((ما خو ته داسې نه گنلې، اخر څوک همداسې
کوي؟))

د هغې مور وار خطا شوه او پرې غږ وکړ: ((لوري! دا ته څه وايي، ما
څه کړي، ته ولې ما نه خپه یې؟))

- څه؟ ته لا خپله پرې هم نه منې، ما داسې نه گنلې. ((

مور یې په ژړا شوه او هغه یې په وچولي بڼه کړه: ((لور جانې دا ته څه
وايي؟ کومه پرې؟ ما څه کړي، د خدای پخاطر، لوري دا ته څه
وايي؟))

- نه! نه یې درسره منم، ته خو پخوا داسې نه وې، دا یو دم ولې داسې
شوې، تا خوزما سترگو کې اوبنکې نه شوی نه لیدای، دا اوس څنگه
زما د اوبنکو په تماشه یې، ولې نه منې، چې ملامتي ستا په غاړه ده.
- لور جانې! د خدای خاطر وکه، ووايه ما څه کړي، چې زه ملامته یم؛
ما خو څه نه دي کړي، دا ته څه وايي؟

- بڼه چې نه یې منې، مه یې منه، زما له ناروغۍ دې، چې اور بدلي لري
لري گرځي.

- لور جانې! دا څه وايي، خدای دې ستا بد خواهان مړه کړي، منم! هر
څه چې وايي منم، خود مرگ خبره، چې بیا و نه کړې، ستا له مرگ سره
خو به زه هم مړه شم، بې له تانه نور مور څوک لرو، ما خود ځان
پخاطر، چې یوازې پاتې نه شم، مېرې ته هم نه ورکولې، د نصیب

کارونه وو، چې زه راضي شومه، چې... د زېبا مور یو دم غلې شوه او ژر یې وپوښتل: ((څه دې وې، چا ته دې وې، دا څه دې ووي، څوک بښي، وي خدایه خاورې مې په سر شوې، دا نجلۍ څه وايي؟))
 - چا ته وایم، خوتا ته وایم. ډېر بې غوره یې، ته هم ځان ته مټین وایې، ته هم وایې، چې عاشق یمه، مینه او عاشقي همدا سې وي. نه نه! نور زما او ستا تر منځه هیڅ هم نشته، بڼه شوه، چې ژرمې وپېژندې، پام چې نور زما نوم وانه خلی.

د زېبا مور په زوره زوره وژړل. دهغې له ژړا سره ډاکتر خونې ته رانوت: ((سویلی. ترور! خیر دې وي ولې ژارې؟))
 سویلی. په ژړا زېبا ته گوته ونيوله: ((غورږ شه، چې دا زما بد بخته څه نه وایې.))

ډاکتر زېبا ته ورنږدې شو، زېبا هغسې لگیا وه: ((شابه ډېر د وخته راغلي!!... کاشکې سبا راغلی وې... خیر مینه درسره لرم، که نه ته خو د بښلو نه یې... څه! ناروغ یې... څه درباندي شوي؟ سرطان یې... نه، نه! ته دروغ وایې...))

د زېبا له دې خبرو سره مور یې بې خوده شوه. ډاکتر په بله خونه کې د هغې د بستري کولو بند و بست وکړ. کله چې په هوبښ راغله، ډاکتر ورته وویل: ((ترورې! ولې څه کیسه وه، سبا که زه نورو ته ستا کیسه وکړم، څومره به وځاندي.))

د زېبا مور ورته بد بد وکتل: ((دا ښه شوه، دا خو زموږ د عزت خبره ده، تانه اور بدل، چې هغې څه نه ویل، که داسې وشي موږ خو به له شرمه مړه شوو.))

ډاکټر وخنډل: ((ترورې! ته مې، چې دلته بستر کړې، زیبا راوینښه شوه، ستا کیسه مې ورته وکړه، خواره هم شرمېده او هم یې په کټ کټ خنډل، خو خدای دې خیر پېښوي.))

د ډاکټر له دې خبرې سره د زېبا مور نېغه پر خپل ځای کېناسته: ((څه دې وویل؟ خدای دې خیر پېښوي، ولې؟!))

ډاکټر په خدا شو: ((هیڅ نه، غوښتل مې یو څه، و مې ویل بل څه.))
 ډاکټر ته لکه، چې څه ورپه یاد شوي وي؛ ترلنډې چوپتیا وروسته یې وویل: ((هو رښتیا! ستاسې لور کیسې لیکي، هغه دا څه موده پر یوې کیسې کار کوي. د هغې کیسې موضوع هم داسې یو څه ده. ستاسې لور نام خدا ډېره ښه لیکواله ده، کاشکې پر هغې باندې مو پوره زده کړې کړې وای. خو گوره خاوند ته یې ووايه، چې زده کړو ته یې پرېږدي.))

ډاکټر تر څه چوپتیا وروسته وویل: ((جالبه دا ده، چې هغه په بې هوښۍ کې هم پر خپلې کیسې کار کاوه.))

د زېبا مور یو څه چورتې غوندې شوه او له ډېر سوچ نه وروسته یې وویل: ((دا سهې! خو هغه بله خبره دې هېره شوه، هغه اول چې دې وکړه، هغه د خیر ...))

ډاکټر یو سوړ اسویلی وکېښ: ((په معایناتو کې یې یو څه د سرطان
خطر...))

د زېبا مور یوه اوچته کړیکه وکړه. د هغې له کړیکې څه شېبه وروسته
زیبا په منډه او په خندا خندا کوټې ته راننوته او د ډاکټر په لیدو یې
وویل: ((ډاکټر صاحب! ډاکټر صاحب! هغه کیسه مې بشپړه کړه، هغه
د سرطان کیسه.))

۱۳۷۸

وروستی دوک

شيبا يو ساعت مخکې ډېره خوشاله له بنوونځي ووتله. خپل ساعت ته يې وکتل او بيا په چټکو گامونو په لاره پلې شوه. خوشالي يې شېبه په شېبه زياتېدلې او لا نور يې هم خپل گامونه گړندي کول. تریو ځايه پورې، چې راورسېده، له ځانه سره يې وويل: ((زه هم عجيبه لېونۍ يم، خو په موټر کې به راتلم، هسې ځان سترې کوم.))

هغې شا ته وکتل او بيا ځای پر ځای د سرک پر غاړه ودرېده، چې کوم موټر ته لاس ونيسي، خودم شېبه خيالولې شوه: ((نه! ولې بېرته وکړم، پرېرېده، چې لږ وځورېږي، دومره وخت ما ورته انتظار وکړ او س يو څو شېبې دې دی سخته تېره کړي.))

په همدې سوچونو کې بيا پلې و خوځېده.

هغې ايله يو کال وروسته له حامد سره کتل. نن سهار هغه ورسره په موبایل کې خبرې کړې وې او ترې غوښتي وو، چې مازيگر وزير اکبر خان پارک ته ځان ورسوي، شيبا له هغه سره په موبایل کې تر

خبرو وروسته په بیره له کوره وتې وه او خپل موبایل یې په کور کې هېر کړی و او اوس یې ارمان کاوه، چې کاشکې یې موبایل ورسره وای او اوس یې په تگ تگ کې له حامد سره خبرې کړې وای. هغې وار په وار شکرونه ایستل، چې خپل ورک یې پیدا کړی دی، خو له دې خیالونو سره یوځل فکرمنه شوه او له ځان سره یې وویل: ((د حامد دوی، چې کور دلته نه شته))

خو ژر یې فکر بدل شو، کېدلی شي له خپلې کورنۍ سره راغلی وي، دې فکرونو پسې واخیسته او له ځان سره لگیا شوه: ((هغه ولې دومره ناوخته وعده راسره کېښوده، هسې نه د شپې مې ایساره کړي، زه خو یې له خبرې هم نه شم تېرېدای))

له دې فکر سره هغې ته وریاد شول، چې څو کاله مخکې یوه شپه یې حامد خپل کور ته بللی و او هغه تر نیمې شپې ورسره و او دواړو د مینې خبرې سره کولې. په همدې فکرونو کې شیبیا په نښه شوي ځای ته ورسېده، خپل ساعت ته یې وکتل، پوره په وخت رارسېدلې وه، شاوخوا ته یې نظر وکړ، خو حامد یې په نظر رانغی، پریشانه شوه، او تر اوتريې هاخوا دېخوا وکتل. څو شیبې وروسته یو لوکس موټر د هغې تر څنګ بریک ونيو او د موټر له منځه پرې غږ وشو: ((راځه راپورته شه))

غږ یې وپېژانده، حامد و، موټر ته وختله او نږدې وه، چې له ډېرې خوشالۍ حامد ته غاړه وځي، خو له ډرپورنه حیا ورغله موټر

تر مابنما په بناړ کې هاخوا ديخوا تاو راتاو شو. تېر مابنما موټر د یوه کور مخې ته، چې نه معلومېده کوم ځای دی ودرېد. کله، چې له موټر نه راکنسته شول، حامد ورته وویل: ((دا زموږ کور دی، څه چې دننه لاړ شو.))

شيبا، چې د مابنما خړې وارخطا کړې وه، بې له ځنډه یې وویل: ((حامد جانه! نه مننه، نن نه شم کولای، سبا سهار به درشم، اوس مې خپل کور ته ورسوه.))

حامد په کټ کټ وخنډل: ((لیونی! څه دې وویل خپل کور ته؟! دا کور لکه، چې درته پردی بنکاري، اصلي کور خودې همدا دی، راځه راځه بیا به دې ورسوم.))

د حامد له دې خبرې سره شيبا لاس په لاس ورسره کور ته ننوته، دننه په کور کې چوپه چوپتیا وه. اندېښمنه یې وپوښتل: ((دومره ناوخته، خو هم نه دی، چې موراو خویندې دې وېدې وي، هیڅ غږ و غوږ یې نشته، ولې؟!))

حامد په کړس کړس وخنډل: ((لیونی! ته خبره نه یې، چې هغوی نه دي راغلي، ځکه خومې راوغوښتي، چې لږ په ازاده او خلاص زړه سره وغږېږو، یادېږي دې، چې تا یوه شپه خپل کور ته بللی وم او د خپلې وربندارې له وېرې، چې په بله کوټه کې له خپلو ماشومانو سره ویده وه، داسې ورو ورو غږېدې، چې ما دې هم غږ نه اورېده، نن شپه

ترسهاره په لوړ غږ غږېږه، هېڅوک به دې غږ نه اوري او له چا وپره به هم نه درځي.))

شيبا موسکۍ شوه او له حامد سره يوې کوټې ننوته، کوټې ته په ننوتو حامد له شيبا نه لاسونه تاو کړل او څو شيبې وروسته يې شيبا ته وويل: ((څنگه ده ما درته نه ويل، چې له چا به ويره هم نه درځي، څنگه بې پروا مې غږېږې ته راغلې. هغه شپه دې يادېږي، چې وربنده دې راباندې راغله او تا ورته عذرونه کول او پښو ته يې وغورځېدې، اوس هېڅوک نه شته، چې پښو ته يې ولوېږي.))

دوی لاپه همدې خبرو کې وو، چې دروازه وټکيده او حامد بهر ووت. څو شيبې وروسته له خپلو څو تنو ملگرو سره د مېلمنو کوټې ته ننوت. کله چې بېرته راغی، شيبا ترې وپوښتل: ((دا څوک دي؟))

حامد بيا ترې لاسونه تاو کړل: ((دا مې ملگري دي، نن شپه زما مېلمانه دي، ما غوښتل، چې ستا د لاس پخلی وخوري.))

شيبا په ډېره مينه ديگ وکړ. کله چې خواږه تيار شول، حامد شيبا ته وويل: ((دا زما ډېر خواږه ملگري دي، داسې ملگري، چې ترورونو هم ډېر راته گران دي، هغوی غواړي تا وگوري راځه، چې ورشو.))

شيبا بې له دې، چې څه ووايي له حامد سره د مېلمنو کوټې ته ننوته او ترروغې وروسته يې غوښتل له کوټې ووځي، چې له مېلمنو څخه يو تن پرې غږ وکړ: ((تاسې هم له مور سره ډوډۍ وخورئ، خوشاله به شو.))

خو شیبیا له کوټې ووتله. خو شیبیې وروسته حامد ورپسې راووت او ورته یې وویل: ((ملگری مې ډېر ټینگار کوي، راځه چې لاړ شو، دلته به څه یوازې کینې.))

د حامد په ټینگار، شیبیا د مېلمنو کوټې ته ورغله او په دسترخوان ورسره کښېناستله. همدا چې څو مړی وروسته یې یو گیللاس اوبه وڅښلې، په څو شیبو کې سر پرې وخرخېد او بیا ترسهاره په ځان پوهه نه شوه. سهار یې، چې کله په اوبلنو سترگو حامد ته وکتل، هغه په خندا ورته وویل: ((ډېره مننه، چې زما ست دې قبول کړ. زه نن بېرته روان یم، بیا چې راغلم خبر درکوم، خو حیران یم، چې په کور کې به څه بانه کوي.))

حامد لا خپلې خبرې نه وې بشپړې کړې، چې دې ورته وویل: ((تا سره په مینه کې ډېرې بهانې او دوکې مې له خپلې کورنۍ سره وکړې، خو ستا دوکه به څنگه شي، ستا دوکه؟))

حامد هغې ته یوه درنه څپېره ورکړه او بیا یې وویل: ((ما خو څه دوکه نه ده درکړې، تا پخپله له ځانه سره دوکه کړې، هر څه دې له خپله لاسه کړي، ته راپسې شله وې.))

شیبیا په مات زړه د حامد له کوره ووتله. مازېگر مهال خپل کور ته ورسیدله. په کور کې ډېره گڼه گڼه وه، خپل خپلوان یې ټول راغلي وو. کور ته، چې ننوتله مور یې ترې لاسونه تاو کړل: ((لورجانې! ته چېرته وې، زموږ خو دې زړونه بوټ وویستل.))

هغې د مور په غېږ کې ټول خپل خپلوان له نظره تېر کړل او بیا یې وویل: ((زه مې د خاله د نږور کره ومه))
همدا چې هغې دا خبره وکړه، د خاله زوی او بنځه یې کور ته راننوتل. د هغوی په لېدو سر پرې وخرخېد، پرمخې پر ځمکه پرېوتله او خپله وروستی دوکه یې ونه شوای زغملای.

۱۳۸۳ اوږی

اغېز

د لینی موټرو تم ځای ته نږدې ضمیر بیا پښه نیولی شو او لمید ته یې، چې چټک چټک پر لاره روان و؛ وویل: ((زړه راته وایي، چې سم کار مونه دی کړی، راځه بېرته وگرځو.))

لمید پرې په غوسه شو: ((عجب! بېرته وگرځو، زړه چې دې نه و، له اوله به دې ویلي وو، اوس کار له کاره تېر دی. بېرته ګرځیدل مو ګټه نه لري. چټک شه، هسې نه نا وخته شي.))

ضمیر زړه نا زړه په لمید پسې روان شو. موټر ته، چې پورته کېدل، ضمیر بیا لمید ته وویل: ((که ته وپرېږې، ټوله ملامتي به زه ومنم.))

لمید هغه ترمټه ونيو او په زوره یې په ځان پسې موټر ته وخېژاوه. تر سروبي پورې ضمیر غلی ناست و، خو سروبي ته، چې ورسېدل، بیا په خبرو راغی: ((اوس خو راغلو، خودې ته حیران یم، چې هلته به څه کوو. چېرته به ځو، د چا کره به ځو، هلته خو زموږ کوم شناخته هم نشته، څه به کوو؟))

لمید په خندا شو: ((عجب ساده یې، شناخته باندي څه کوي؟ رنگ یې ورک که، څه ته وتلي یو، چې بیا به پر خپلو ورځو. که کوم خپل ته ورشو هغوی به کور ته خبر ورکړي. له خپلو تېرېره.))
 سرخکانو ته نږدې موټر وران شو. له موټر نه په نسکته کېدو ضمیر، لمید ته مخ واپاره خو مخکې له دې، چې دی څه ووايي، لمید ورته په غوسه وویل: ((چوپ! نور، چې څه ونه وایي، پخپلو پوده خبرو دي زما ماغزه وخورل))

د موټر جوړول ډېر وخت ونيو، د ماښام څپه په لگېدو وه، چې کلینر ورغږ کړل: ((راځئ! چې څو پخیر، موټر سم نه دی جوړ، کرار کرار به ورځو، ایله ما سختن ښار ته ورسېږو.))

موټر ته د روانېدو پر وخت ضمیر کرار کرار په ژړا شو. لمید هغه تر لاسه ونيو او په خندا یې وویل: ((اها! دا دی نارینه! څه وړوکی خونه یې، دولس کلن هلک یې، پلار مې، چې کیسې کولې، یې، نهه کلن و، چې په روزی پسې له کوره وتی و، ته خو ترې دوه درې کاله لا مشر یې، بې غیرتي مه کوه، هله شابه، چې موټر حرکت ونه کړي.))

دواړه د موټر جنگلي ته وختل. جنگلي ته په ختلو ضمیر بیا په ژړا شو. لمید د هغه پر وولي لاس کېښود: ((اوس له کوره ډېر لرې راغلي یو، شرم دی، چې بېرته وگرځو، همزولي مو که خبر شي ډېر به راپورې وځاندي.))

ضمیر په ژړا ژړا کې ورته وویل: ((زه اوس د بېرته تگ په غم کې نه یم، خو وپرېږم.))

له څه شي وپرېږي؟

که کار وبار پیدا نه شي، که کوم خطر راپېښ شي؟

ما دومره بې غبرته نه گڼلې، کاشکې ته مې هېڅ له ځان سره نه راوستې. کرار کرار په ما کې هم وېره پیدا کوي.

له دې خبرو سره لمید ضمیر ته پر مخ خپېره ورکړه: ((که دا ځل دې بیا د ډار خبرې وکړې، له موټر نه دې خطا کوم، چې مړ شي، بې غیرته.))

ضمیر ته د لمید خبرو او خپېرې غوسه وروسته او په لوړ غږ يې وویل: ((پام، چې بیا دا چټي خبرې و نه کړې، زه درته څه نه وایم تا فکر وکړې، چې زور به دې نه لرم. داسې نه ده که بیا دې غوسه راوسته، داسې دې خمېره کړم، چې پخپله ووايې شایاس.))

د ضمیر دې خبرو لمید خوشاله کړ: ((افرین شایاس! اوس پوه شوم، چې نارینه يې ماشوم نه يې، اوس مې باور وکړې، چې بیگانی فلم در باندې تاثیر کړی.))

لمید څو شېبې څه سوچ کې لاړ او بیا يې وویل: ((فلم کې دې ونه کتل، چې هغه پنځه کلن هلک څنگه د پلار له ظلم او غوسو نه له کوره ووت او بل ښار ته لاړ، هلته يې کار وبار شروع کړې، پیسه داره شو او بیا يې یوې جلی سره عاشقي وکړه، هغه هلک هم کار کاوه، هم سپورت، تا ولیدل چې وړو کوالي کې څنگه خوارو عین لکه ما او تا

غونډې، اخر څومره غټ او باډي بلدر شو، هیچا یې هم زور نه لاره. اخر پلار هغه ته مجبور شو او هغه نه یې بښنه وغوښته. زه او ته به هم هغسې شو، پیسه داره به شو او د خپلې خوښې کار به کوو، له چا نه څه کم یو.))

ضمیر ته د لمید دې خبرو خوند ورکړ، په سوچ کې لار، فکر یې وکړ، چې غټ شوی دی، پیسه داره دی، له یوې نجلۍ سره یې د یارانې تار غزولی او په یو باغ کې له هغې سره په ګډا او سندرو بوخت دی. هغه او لمید په همدې سوچونو کې وو، چې کلینر غږ وکړ: ((هئ! راعئ، ښکته شی! ښار ته را ورسېدو. لکه چې د موټر سورلۍ خوند درکړی، هلئ شابه رانښکته شی.))

ضمیر او لمید له موټر نه رانښکته شول، خو د پته په چورت کې وو، چې څه وکړي او شپه چېرته سبا کړي. په پوښتنو پوښتنو د یوه هوټل مخې ته ودرېدل. کله چې یې د هوټل له مشر سره خبرې وکړې، هغه ورته ډېره جگه کرایه وښوده. له ډېر سوچ نه وروسته دواړه په دې سلا شول، چې د خپل یو خپلوان کور ته لاړ شي. لمید خپلوانو ته بانه وکړه، چې پلار یې دلته څه سودا پسې رالېږلي او هغه پخپله ناروغ دی.

سهار د وخته د تورخم هډې پر خوا روان شول. له تورخم نه د اوښتو پیر مهال پاکستانی پولیسو ودرول، غوښتل یې دواړه له ځان سره تانې ته

بوځي، چې شور یې جوړ کړ او په ژړا شول. پولیسو پرې وارگوزار وکړ او هغوی یې په ځان پسې کښول، چې یو تن د نورو خلکو له منځه رامنځته شو او هغه دواړه یې په دې نامه، چې خوریونه یې دي له پولیسو راخوشې کړل.

دواړه یو گونښه ځای کېناستل او په ژړا سر شول. ترڅو شپې ژړا وروسته لمید وویل: ((ضمیره ته ولې نه غږېږې، ته ولې نه وایې، چې کور ته لاړ شو؟))

ضمیر وویل: ((زما ویل څه فایده کوي، ته یې نه منې.))
لمید په ژړا وویل: ((ته ووايه که ما ونه منل په مخ مې په څپړه ووهه، فقط غواړم، چې ته ووايي او ستا په خبره بېرته وگرځو))
- ولې زما په خبره؟

- په دې، چې که بیا په بېرته گرځېدو پښیمانه شوم نو وبه وایم، چې د ضمیر په خبرو راگرځیدلی یم، نه پخپله خوښه.

۱۳۸۴

د بښمنې

تیاره ما بښام هغه سترې ستومانه په بېره زموږ کلا ته رانوته، د کلا دروازه یې په ځان پسې وتړله او دروازی ته تکیه شوه. دا چې اوله کې چا ونه پېژندله ټول وار خطا شوو او په وېره وېره د هغې پر خوا وخوځېدو. که څه هم هوا یخه وه، خو پر هغې خولې راماتې وې، ساه یې بنده بنده کېده. هغه موراپورته کړه او کوتې ته مور او ستله د خراغ په رڼاکې مې مور وویل: ((اوه! دا خود گل میر اکا لور گل خانگه ده، همدا نن یې نکاح وه.))

موږ ټول غلي د هغې سر ته ولاړ وو، تر ډېرې شېبې هغه چوپه خوله وه، هاخوا د پخوا یې کتل راکتل او یوه عجیبه وېره یې په سترگو کې ښکارېده.

د شپې مور مې له هغې سره په جلا کوټه کې ویده شوه. زه، پلار او خوښې مې په بله کوټه کې ویده شوو. تر سهاره پورې موږ ته هیڅ خوب رانغی، ځکه همدا چې موږ له هغې کوتې راووتو د هغې او زما د مور خبرې شروع شوې او هره شېبه وروسته یې په زوره زوره ژړل.

سهار همدا، چې د جای خنبلو په خاطر ټول په یوه کوټه کې سره راغونډ شوو، مور مې پلار ته په غوږ کې څه وویل، خو مور پرې پوه نه شوو.

پلار مې یوه شیبه په څه سوچ کې لار او بیایې وویل: ((سمه ده، د خدای به همدا رضا وي.))

زما د پلار په خبرو گل خانگه لکه گل وغورږده او ما دا احساس کړ، لکه چې وېره ترې په کډه شوه.

تر چای خنبلو وروسته پلار مې یو لیک ولیکه او ما ته یې راکړ: ((زویه! برکلي ته لار شه او دا گل میر خان ته ورسوه، بنار ته هم ورشه، خپلو ورونو ته ووايه، چې درې واړه کورته راشي.))

زه چې له کوره راوتم، پلار مې ټوپک راواخیست، په پاکولو یې بوخت شو.

ما د پلار حکم په ځای کړ او مازیگر مهال یوازې د کور پر خوا رارهي شوم. چې کلي ته راننوتم حالت بدل و، ټول کلیوال مو له ټوپکونو سره په بامونو کې گزمې کولې. خپلې کلا ته، چې رانږدې شوم، سترگې مې پر خپلو ورونو ولگېدې، درې واړه د کلا په دريو برجونو کې په څار بوخت وو. وو پرېدم او په منډه کلا ته ننوتم.

مور مې زما په لیدو په خوشالی زما پر خوا رامنډې کړې، زه یې غېږ کې ونیولم او ویې ویل: ((تراوسه چېرته وي؟ زموږ خو دې نفس را وکښه.))

گړې نیمه وروسته په کلي کې د ډزو او ازونه پورته شول، بڼه شېبه ټوپکې وچلېدې، ماسختن مهال د کلي دوه، درې تنه سپین زېري زمور کره راغلل او په حجره کې زما له پلار سره په سلا مشورو سر شول. هغوی چې وتل پلار مې پرې غږ وکړ: ((دې ما ته پناه راوړې، زما که سرهم پرې لاړ شي، پروا نه شته، زه د کلیوالو مرستې ته اړ نه یم، خو چې کلیوال زما د مرگ تماشه غواړي دا به راته گرانه تمامه شي.))

نیمه شپه د کلا ور وټکېد، مشر ورور مې په زوره غږ وکړ: ((پلاره! د کلي سپین زېري دي.))

پلار مې له برج نه راکنښته شو او له سپین زېرو سره حجرې ته لاړ. ما ته، چې د هرې شېبې په تېرېدو سره عجیب غریب سوالونه په ذهن کې پیدا کېدل له ځانه سره مې پرېکړه وکړه، چې باید د هغوی خبرې واورم، چې څه وايي. په همدې خاطر د حجرې د کرکۍ تر څنګ ودرېدم. پلار مې وویل: ((زه پوهېدم، چې زما کلیوال بې همته نه دي او ما یوازې نه پرېږدي. اوس، چې تاسې راسره شوی، د دنیا پروا مې نشته، دا خولا قوماندان میرک دی. زه پوهېدم، چې زما کلیوال د حق پر خوا درېږي، اخر دا خو ظلم دی، چې شپاړس کلنه نجلۍ دې پنځه پنځوس کلن چرسې بوډا ته په نکاح شي.))

د میرک د نوم په اورېدو وېښتان مې زیره شول، هغه ډېر خطرناکه سړی دی، ټول کلیوال ترې وېرېږي، بغیر زما له پلار نه، چې بد بد ورته ګوري او څو پلایې ورسره شخړه هم راغلي.))

سهار ناوخته له خوبه پاڅېدم، هاخوا ډېخوا مې وکتل، خو ګل خانګه مې تر سترګو نه شوه، مور ته مې ورغلم او پوښتنه مې ځنې وکړه. هغې وویل: ((زویه! هغه په خپل بخت پسې ولاړه.))

ما خپلې مور ته وکتل، هغې وویل: ((زویه! هغه مو د خپل ما مال له زوی سره بل ولایت ته ولېږل، اوس به له میرک سره مور ګزو پیل کوو.))

اوس، چې له هغې پېښې درې کاله کېږي، لاهم مور له میرک قوماندان سره په دښمنۍ کې یو. سر کال مې پلار راته یو ټوپک واخیست او اوس زه د خپل پلار په ځای په څلورم برج کې پېرې کوم.

نن شپه په برج کې خوب را باندې زور ور شو. خوب مې ولید، چې قوماندان میرک بل ولایت ته تللی، ګل خانګه یې پیدا کړې او هغه یې له خپل مېړه او تنګي زوی سره وژلې ده. له خوبه، چې را ولټېدم، وېرې په سر واخیستم. فکر مې وکړ هسې نه رښتیا میرک ګل خانګه پیدا کړې وي.

په همدې سوچونو کې وم، چې د کلا دروازه وټکېده، پلار مې ووت. څو شیبې وروسته یوه زړه ښځه او یو زور سړی هم ورسره حویلی ته

راننوتل، په لوړ او ازیبې غږ وکړ: ((هئ! زما بچو راعئ راکښته شی. کیسه تمامه شوه.))
ما خپل ساعت ته وکتل، ملا اذان ته لا وخت پاتې و. ټول ورونه په یوه کوټه کې سره راغونډ شوو، پلار مې وویل: ((دا د ګلخانګې مور وپلار دي، تراوسه د میرک په بندیخانه کې وو. چرسی میرک پرون ما بنام مړ شوی، خپلوان او کلیوالو یې د سولې سلا غږ وکړ، ما هم ورسره ومنل.))

۱۳۸۵

نیمګرې مینه

پنځم ځل، چې بیا د موبایل زنگ اوچت شو، هوسی هغه غوږ ته کړ: ((ګورئ! ازار مه را کوئ، په سهوه ستاسو نومره راڅخه دايره شوې وه. هيله ده، نور زنگ مه راوهئ!))

هغې په ډيره غوسه موبایل بند کړ او په الماری کې یې کېښود. له خپل دستکول څخه یې دوه کتابونه راواخیستل، خو ژر یې هغه بېرته کېښودل او یو بل کتاب یې راواخیست: ((اول همدا خلاصوم، هغه نور خو مې خپل کتابونه دي، دې نه چې خلاصه شوم هغه به وایم. دا خو مې ملګرې سبا بېرته اخلي، ژر ژر یې باید نوټ کړم.))

ګرې دوه وروسته یې مور کوټې ته راننوته او ترې وپوښتل: ((پلار خو دې زنگ نه و وهلی؟))

د مور له دې خبرې سره هغه په چټکۍ پاڅېده، له الماری څخه یې موبایل راواخیست او روښانه یې کړ. مور یې بیا وپوښتله: ((زنگ یې

نه و وهلی؟ هغه خو ویلي وو، چې مازیگر طرف ته به خامخا تلفون کوي.))
 موریې دا خبره وکړه او له کوتې په وتو وه، چې زنگ راغی. هوسی هغه غوږ ته کړ، خو ژر یې بېرته بند کړ.
 موریې وپوښتله: ((ولې وار خطا شوې، خیریت خو به وي، څوک و، پلار دې و؟))

هوسی وویل: ((نه! پلار مې نه و، چا په غلطه زموږ نومره وهلې وه.))
 درې میاشتي سر په سر بیا هم په هماغه وخت به د موبایل زنگ اوچت شو او هوسی به هر ځل له زنگ و هونکي څخه هیله کوله، چې بیا زنگ ونه وهي. خود درېمې میاشتي په اخر کې، هوسی به پخپله دې ته انتظار وه، چې زنگ ورته راشي. هغه په همدې فکر کې وه، چې د موبایل غږ اوچت شو او هوسی په مینه مینه ورسره لگیا شوه: ((چېرې دې لیدلې يم؟ څه... د مکتب په لاره!... تا څه لیدلې يم، زه خو څادري په سروم... رښتیا وايې، زما نومره دې په سهوه دایره کړې وه... خو گوره! هر ساعت زنگ مه راووه! پلار مې کله کله په کور وي... نه! تلفون ما سره نه وي، مور مې ډېر وخت ناروغه وي، پلار مې ډېر وخت په سفر کې وي، موبایل یې زما مور ته اخیستی، چې له حاله یې خبر شي... نه! نه کېږي، نه شم کولی... شله کېږه مه... و مې ویل که نه، نه کېږي... زر گله ولې شله کېږې، مشکله ده... که څوک مو وگوري؟... څه

راته وایې، خو په تلفون کې راته ووايه... څه! نه یې وایې... څه نوزه هم نه شم درتلی... نه، نه! نه کېږي، نه درځم... مشکله ده...))

سبا او بل سبا بیا زنگ راغی او هوسی بیا هم هماغه خبرې وکړې. بله اوونۍ یې د شپې د خپل مور او پلار خبرې واورېدې، چې هغه یو بډای سړي ته، چې په عمر ډېر پوخ دی ورکوي. پخپله یې زرگل ته زنگ ووايه او چې د خپل پلار او مور له پریکړې یې خبر کړ، په ژړا شو.

هوسی چې چای وڅښه، څادري یې په سر کړه. د خدای پامانۍ په وخت کې یې خپله مور تینگه په غیږ کې ونیوله او په ژړا له کوره ووته. نږدې مازیگر زرگل او هوسی د بل ولایت یو هوټل ته لاړل. درې ورځې وروسته زرگل له هوټل نه ووت او دوه درې شپې، چې بېرته رانغی، هوسی واره خطا شوه، د هوټل له خاوند نه، چې د زرگل کلیوال او ملگری و، د هغه پوښتنه وکړه. هوټلي ورته وویل: ((زرگل بېرته نه راگرځي، هغه کلي ته تللی، پلار یې ورته گواښ کړی.))

هوسی خپلې کوټې ته راغله، خپل شیان یې راټول کړل او د خپل ولایت په لور وخوځېدله. همدا چې خپل کورته ورسېدله، د خپل پلار او مور پښو ته وغورځېدله او ټول حال یې ورته ووايه. لانجه غټه شوه او د هلک خپلوانو د هغه د بښلو لپاره جرگې پیل کړې. جرگه لس ورځې دوام وکړ او په پای کې جرگه د هوسی په پلار دا ومنله، چې هغه وښيي او خپله لور ورته ورکړي.

د جرگې په بل سبا او ازه خپره شوه، چې د هوسی پلار زرگل وژلی. بیا جرگې پیل شوې او جرگه د زرگل د خپلوانو په خوبه فیصله وکړه، چې یا دې هوسی و وژله شي او یا دې د زرگل مشر ورور ته په نکاح شي. هغه دوې نورې بنځې هم لرلې. د هوسی پلار دا ومنله، چې هوسی د زرگل مشر ورور ته ورکړي.

چا دا خبره تر هوسی ورسوله. هوسی په بېرته له کوره ووتله او تر مازیگره یې ځان په یو لري ولایت کې یو حقوقي دفتر ته ورساوه. دې دفتر د هغې د ژغورلو لپاره د پرې هڅې وکړې، خو د هغې پلار ونه منله، چې دا دې ژوندی پاتې شي. دفتر بله پرېکړه وکړه او دا دی نن هوسی په ناهیلی زړه یو نا آشنا ملک ته روانه ده.

۱۳۸۵

خانمرگی

له درې ورځو راهیسې د گلداد فکر خراب و، دم شپبه کې به یې یو سخت ټکان و خوړ او په ځیر به یې شاوخوا ته وکتل. هر ځل، چې به سوچونو په سر واخیست، ټکان به یې و خوړ، یو دم به له ځایه راپاڅېد، گراچ ته به لاړ او تر ډېرې شپې به یې خپل ټکسي موټر ته په ځیر ځیر کتل. نن هغه بیا هم د خپل موټر تر څنګه ولاړ او په سوچ کې ډوب و. شپبه په شپبه یې رنګ الوت او خولې پرې راماتېدلې. خو دورې له موټر څخه تاو راتاو شو. سر پرې وگرځېد، ځای په ځای موټر ته مخامخ کېناست او په گډو وډو سر شو: ((نه، نه! دا موټر باید خرڅ کړم، که نه په یو لوی رنځ به مې اخته کړي... نه، نه، ولې به یې خرڅوم، که یې خرڅ کړم، څه به کوم، زما چې بل کسب و کمال نه زده... نه، نه، نه یې خرڅوم... که خرڅ یې نه کړم، په رنځ به اخته یم... نه، خرڅوم یې... نه! نه یې خرڅوم... خرڅ... نه... نه))

له دې خبرو سره د هغه له خولې يوه اوچته کړيکه راوخته: ((زه څه وکړم... او ه خدايه څه وکړم، ته لار راوښيه.))
 د هغه له دې کړيکې سره مېرمن يې په منډه گراچ ته راننوته او پرې غږ وکړ: ((د اسد پلاره! څه دي، ولې دې چيغه وکړه.))
 د گلداد ځان ته پام شو او ويې ويل: ((هيڅ هم نه دي، ته دلته څه کوي؟))

-هيڅ، ستا چيغه مې واورېده. ما وې چې خيريت وي.
 گلداد موسک شو: ((ته هر څه ته ژر واخله کپړي، خيرو خيريت دي.))

له دې خبرې سره دواړه مخ په کوټې و خوځېدل. کوټې ته په ننوتو سره گلداد اوبه وغوښتل. تر څو يې ښځې اوبه راوړله، دی خپل چپرکت ته تکیه شو او بيا په سوچ کې لاړ، خو دا ځل د سوچونو لړۍ يې ژر وشلېده، مېرمنې يې اوبه راوړې. ده چې اوبه وڅښلې، مېرمنې يې ترې وپوښتل: ((دا په تا څه شوي، څه خبره ده؟))

ده خپلې مېرمنې ته وکتل، د هغې پریشان حالت وځوراوه، خوله يې جوړه کړه، چې څه ووايي، خو ژر پښيमानه شو او تر شونډو لاندې يې ورو وويل: ((نه! هغه خو ما ته قسم راکړی، قسم څنگه مات کړم.))

له دې سره يو ځل بيا په سوچ کې ډوب او په گډو وډو سر شو: ((که خرڅ يې کړم، زه به څه کوم، خرڅ خوراک به څنگه کړم. نه، نه! نه يې

- خرخوم... که خرڅ یې نه کړم، ټول عمر به عذاب گالم، دا بڼه ده، چې
خرڅ یې کړم.))
- بښځې یې، چې د هغه دا حالت ولید په ژړا شوه: ((اوه خدایه زما په
سړي څه شوي، پخوا چې داسې نه و.))
- د هغې د ژړا د غږ په لوړېدو سره ده ټکان وخور، خو ژر په ځان کابو
شو او په خندا یې وپوښتل: ((ولې ژاړې، څه چل دی؟))
- نور به څه چل وي؟ زما خو دې زړه اوبه کړې.
- ولې داسې وایې، ما څه کړي دي؟
- هیڅ
- نوییا ولې ژاړې؟
- ستا دا حالت مې ځوروي.
- کوم حالت؟
- داله ځان سره چې غږېږې، دا دوه ورځې چې دم شېبه په سوچ کې
لاهو کېږې او ټکانونه خوري.
گلداد په خندا شو: ((مین شوی به یم.))
- نه! باور مې نه راځي، کاني دې د مینانو نه دي. خبرې دې بل وړ دي،
ووايه څه کیسه ده؟
- ته باور مه کوه، خو زه رښتیا وایم، زه مین شوی یم.
- زور سړی یې دا خبرې در سره بڼې نه ښکاري.
- تا ته به زور ښکارم.

- څه دا خبرې پرېږده سپینه خبره وکړه.
- کومه خبره، لېونی؟!
- هغه، چې تا ځوروي.
- ما خو هیڅ خبره نه ځوروي.
ده چې دا خبره وکړه، بنځه یې په ژړا دالپزته ووتله او په تگ تگ کې
یې وویل: ((تراوسه مې چاته د خپل کور خبره نه ده کړې، خو اوس
مجبوره یم، چې لالا مې راوغواړم.))
خو شپې وروسته دی هم ورپسې ووت او په خندا یې وویل: ((لکه
چې زما په ټوکو خپه شوي، که څنگه؟))
نه دا ټوکه نه ده، ته سهې حال نه وایې.
گلداد له کوره ووت. تېر ماښام یې په یو ترپالي موټر کې له بازاره
درې بوجی وریجې، غوړي او نوره سودا له ځان سره راوړه. د شپې تر
ډوډۍ وروسته یې مېرمن ترې وپوښتل: ((په دې وریجو او سودا
باندي څه کوي؟))
گلداد وخنډل: ((خو مې ویل که نه، چې مین شوی یم، د واده ترتیبات
نیسم.))
د گلداد دا خبره په لونیو او زامنو یې ښه ونه لگېده او یو یو له کوتې
ووتل. بنځه یې هم له خپله ځایه پاڅېدله، خوده له لاسه ونيوله:
((کېنه، کم عقلي! لکه چې تا هم باور وکړ، چې بل واده کوم، واده نه
کوم، ختم کوم.))

بښځې یې په حیرانۍ ترې وپوښتل: ((د څه لپاره یې کوي؟ ته خو کال بل کال په خپل پلار پسې ختم کوي. دا د څه شي ختم دی؟))
- ډېر مې مه ځوروه، هسې مې زړه غواړي د خدای په رضایو ختم وکړم.

- نه اوس نو خدای مې دې غاړه نه بندوي، ستا په خبرو مې بالکل باور نه راځي.

- څه! دا څه وايي؟

- زه وپرېرمه. حتما څه شته، خو ته یې پټوي. کاشکې مې لالا دلته وای او هغه مې راغوښتی، تا به اوس د وخته ټول حال ورته ویلی او مور به هم درسره زړه نه خوړ.

گلداد له کوټې ووت او مشرزوی ته یې غږ وکړ: ((راشد جانه! یو ځل ټول زما کوټې ته راشئ، چې دا د ختم کارتونه ولیکو.))

د ختم د نامه په اورېدلو سره ټول لونیې او زامن یې کوټې راغلل او تر ناوخته پورې یې کارتونه ولیکل. د کارتونو تر لیکلو وروسته راشد په ټوکه کې وویل: ((پلار جانه! ما ته خو غوسه په دې راغلې وه، چې زه درنه هېر وم او ځان ته دې واده کاوه، خو پوه نه شوم، چې رښتیا هم خبره څه ده؟))

گلداد موسک شو: ((زویه! غم مه کوه، دواړه به یو ځای واده کوو.))

د شپې دوه درې ځلې گلداد په خوب کې ووپرېد، په درېیم ځل، چې ویده شو او بیا یې هم خوب ولید، ووپرېد، چیغې یې وکړې او بیا نو خوب ته یې زړه بڼه نه کړ او تر سهاره وینن پاتې شو.

د ختم تر ورځې، دوه درې ورځې بیا هم غلی و او دا یې ونه ویل، چې څه خبره ده، ولې پریشانه دی او په خوب کې وپرېږي؟

د ختم په ورځ کې د گلداد حال نور هم پسې خراب شو او دم شپبه به ووپرېد، ټکان به یې وخوړ. د ډوډۍ ورکولو په وخت، چې پوه شو نور نوله خلکو سره د ناستې او ودرېدو نه دی، خپلې کوټې ته لاړ او کرار پرېوت. مېلمانه ډوډۍ ته ناست وو، چې ده یوه اوچته کړیکه وکړه. د هغه په دې کړیکې سره ټول نږدې خپل خپلوان یې کوټې ته راغلل. ټولو هغه ټینگ ونيو، چې حال ووايي، خو هغه هېڅ هم ونه ویل. بڼه یې یو گونښه کې کېناسته او په ژړا سر شوه. ده پرې څو وارې غږ وکړ، چې غلې شي خو هغې لکه، چې د ده خبرې نه اورېدلې همداسې په ژړا سر وه، خو څو شپې وروسته یې څه اشنا غږ واورېد، په منډه له کوټې ووتله. لږ ځنډ وروسته بېرته له خپل مشر ورور سره کوټې ته راننوته او هغه ته یې ویل: ((رشید لالا! خدای خبر د راشد جان په پلار څه شوي، ورځ په ورځ یې حال خرابېږي، هر څومره که یې پوښتو څه نه وایي.))

رشید خان د گلداد تر څنگ کېناست او ترې وپوښتل: ((څه خبره ده،

په تا څه شوي، ولې حال نه وایي؟))

گلداد لومړی ده او بیا نورو مېلمنو ته وکتل.

تر څه سوچ وروسته، رشید خان میلمنو ته معنی داره وکتل، ټول له کوتې ووتل، خو د راشد مور ونه وتله او د وره د پردې تر شا ودرېده. رشید خان د ګلداد تر څنګ کېناست: ((بسه اوس خو نور ووتل، حال ووايه څه کیسه ده؟))

ګلداد مخامخ هغه ته وکتل: ((هیڅ خبره هم نشته، هسې یو دم چورت مې خرابېږي.))

- نه، خامخا څه شته خو ته حال نه وايي.

- باور وکړه هیڅ هم نشته

- ګوره تا تر اوسه خپله هیڅ کومه خبره له ما نه ده پته کړې، اوس یې هم مه پتوه، کېدای شي یوه د حل لار پیدا کړو، تر څو به داسې مړ پر په کور کې پروت یې؟

- ما خو وویل، چې څه نشته، ولې مې خور وې.

- که حال ونه وايي، زما او ستا دې همدا اخيري دیدن وي.

ګلداد ډېر ځنډ غلی پاتې شو، رشید خان له خپله ځایه پاڅېد، خو له کوتې نه وتلی، چې ګلداد پرې غږ وکړ: ((څنګه یې درته ووايم، هغه ما ته پر ایمان قسم را کړی، قسم خو نه شم ماتولی.))

د هغه له دې خبرې سره بښځه یې پرده ځنډ وهله او په لږ لور غږ یې وویل: ((هغه که په ایمان قسم در کړی، زه در ته په خدای قسم در کوم،

چې حال ووايه.))

د ګلداد غونې زیرې شوي، نېغ پر خپل ځای کېناست او څه ځنډ وروسته یې وویل: ((د خدای زور نه لرم، خدای مې دې د قسم پر ماتولو نه نیسي. کیسه داسې ده چې ...

هغه غلی شو او له خپلې مېرمنې یې اوبه وغوښتې. هغې چې اوبه راوړه او ده ترې یو غړپ وڅښه، ویې ویل: ((یوه هفته مخکې، چې سهار له کوره ووتم په ښار کې یو چاراته لاس ونيو او ویې ویل، چې که ټوله ورځ مې په ښار کې وګرځوي څومره غواړې. یو څه چنې مو ووېلې، اخر کې په دوه نیم زره افغانۍ راسره راضي شو او ټوله ورځ په ښار کې ښکته پورته وګرځېدو. ما ښام همدا، چې خره په لګېدو شوه، هغه وویل، چې کمپنیو ته مې بوځه، ما هم ورساوه. چې ښکته شو او پیسې یې راګرې، ویې ویل: ((نېټه دې نه وه پوره.))
 ما ورته وویل: ((هغه څنګه؟))

هغه د خپل اور کوټ جمپر رنځیر خلاص کړ.

دې خبرې سره پر ګلداد خولې راماتې شوې، څه شېبه غلی شو او بیا یې ورغبرګه کړه: ((څه ګورم هېڅ مې باور نه راته، هغه ځانمرګی و، هغه پر خپل ځان بمونه تړلي وو، د هغه په لیدو عقل مې له سره وخوت، وارخطا شوم. خو هغه تسلي راګرې: ((ولې وارخطا شوې، د وارخطایې خبره نه ده، اوس خو بیچ شوې.))

له دې خبرې سره ځانمرګی سوړ اسویلی وکېښ او راته یې وویل: ((ته دا ګوره، ټوله ورځ نه د خارجي نه د دولتي عسکرو کوم کاروان مخې

ته راغی، که راغلی وای اوس به خلکو زما او ستا د غوښو ټوټې
ټولولې، خو ګوره ستا دې پر خپل ایمان قسم وي، چې چا ته به هم دا
حال نه وایې.))

۱۳۸۲

بې خوده خودي قتل

هوسۍ په ډېرې خواری او کړاو ځان د مېړه له منګولو خلاص کړ، په یوه منډه اشپز خانې ته ننوته او وریې په ځان پسې کلپ کړ. مېړه یې هم ورپسې منډه کړه، خود اشپز خانې وریې بېرته نه کړای شو. بېرته کوټې ته راننوت، لاسونه یې سره و مروړل، وارخطا شو، ژر یې خپلو لاسونو ته وکتل، په وینو وو. بڼه ورته ځیر شو، د بڼې لاس منځۍ ګوته یې ژوبله وه. غاښونه یې سره کیکارل، له ډېرې غوسې ستمی ستمی شو: ((نه... نه! روغه... دې... نه... پرېږدم، والله که... رانه خلاصه شې، دا... خو... مې دې... پزه وینه کړه، چې... خو ځایه دې... سر... مات... نه کړم... پرېږدم دې نه، زما ګوته... زما ګوته ولې ژوبله شي؟))

له دې خبرې سره په بېرته له کوټې ووت، په دالېز کې یې ښکته پورته وکتل، داسې څه په نظر ورنغی، چې ورپرې پرانېزي. په ډېر زورد

اشپز خانې وره ته اړم شو، خو چې څومره وس یې وکړ، ور خلاص نه شو، چیغه یې کړه: ((ور پرانیزه! سپی!!))
 هوسی په ژرغوني انداز د وره له شا وویل: ((که مې پرانسته وهې مې، نه! نه یې پرانیزم.))
 - په سمه درته وایم، ور پرانیزه، که نه...
 - که نه څه؟

- که نه، ما ته هم جبار وایي، ور ماتوم، که ور مې مات کړ، بیا به دې داسې کړم، چې په ټول ژوند کې یې یاد ساتي.
 تر لږ ځنډ وروسته جبار، په منډه حوډلی ته ووت، خولا د دالپز له وره نه ووتلی، چې هوسی ور پرانیست او خپله هم دالپز ته راووته. جبار پرې ورتوب کړ، هغه یې پر ځمکه وغورځوله او بیا یې تر سوکانو او لغتو لاندې ونيوله. په دم شپبه کې د هوسی مخ په وینو سور شو او تر څو ورو ورو سلگو وروسته بې هوښه شوه. هغه په بې هوښۍ کې هم څو سوکان او لغتې ورکړې، بیا اشپز خانې ته ننوت او خپل په وینو لږلي لاسونه یې پرېمینځل. له اشپز خانې چې راووت، هوسی ته یې بد بد وکتل او په ډېر قهر یې بیا په ملا په لغته ووهله، خو هوسی نه و خوځېده او نه یې له خولې څه غږ و خوت. جبار کویې ته ننوت، د الماری تر څنګه کېناست، د مات شوي بوتل ټوټې یې راپورته کړې او له ځانه سره یې وویل: ((نه! نه دې پرېږدم، همداسې به دې لاسونه او

پښې بند په بند جدا کوم، ما په خومره شوق دا اخیستی و، خارجي و،
 ډېر قیمت مې اخیستی و، تا په مفتتہ کې مات کړ.))
 هغه د بوتل ټوټو ته په کتو په څه سوچ کې ډوب شو، سړیې
 وخواوه، راپاڅېد، الماری یې پرانیسته، یو بوتل او یو گیلایس یې
 راواخیستل او تر نیمايي یې گیلایس کې شراب واچول. یو دوه غړپه
 یې، چې ترې وکړل، له گیلایس سره د البزته ووت او د هوسۍ تر څنگه
 نږدې کېناست. گیلایس یې د هغې د سر او مخ پر ټپونو واپراوه. هوسۍ
 سخت ټکان وخور او په اوچته کریکه نیم خیزه شوه، خو ژر بېرته
 پرېوته، اړخ په اړخ واوښته را واوښته او نالبت یې پیل کړ.
 جبار راولاړ شو، هغه یې له لاسه ونيوه او په ځان پسې یې کش کړه،
 کوټې ته یې نويسته، د مات شوي بوتل د ټوټو تر څنگ یې کېنوله او
 ورته یې وویل: ((دا گورې، همداسې چې بند په بند دې ماته نه کړم،
 پرېږدم دې نه، ډېر دې پرې ودرېدولم. زه وځم چې څه سودا راوړم، خو
 راحم تا به دا ټوټې موټې ټولې کړې وي، پام کوه چې دیگ خراب رانه
 شي، و مې نه شرموي.))

جبار، چې بېرته راستون شو، د بوتل ټوټې هماغسې د کوټې په غولي
 کې پرته وې او هوسۍ یې حاله پر کړۍ سر ایښی و. ده راوړې سودا
 د کوټې منځته خطا کړه، هوسۍ یې له وېښتانو ونيوله، په ځان پسې
 یې راکش کړه او اشپز خانې ته یې بوتله هلته یې یو سطل اوبه پرې
 تویې کړې. اوبه یخې وې د هغې ساړه وشول، ځان یې را ونغښت، ورو

ورويې پورته د خپل مېړه سترگو ته وکتل. وېره واخيسته، يو دم يې پېنو ته پرېوته: ((ما... وينسه! ته چې... څه وايې... هغسې کوم... ما پرېږده... چې... کوټې ته... لاره... شم، زما... زما... يخ کېږي.))

جبار په غوسې له اشپز خانې ووت، هوسې ورپسې په خاپوړو روانه شوه او کوټې ته ننوته. جبار د ترکارۍ پلاستيک د هغې پر مخ وويشت: ((وخت کم دی، مېلمانه را روان دي، ژر ډوډۍ تياره کړه.))

هوسې په نيم خېزه حالت د ترکاريو پلاستيک راواخيست، چې اشپز خانې ته لاره شي، خو ونه توانېده. د وره له ټکا سره جبار په منډه ووت او ويې ويل: ((مېلمانه راغلل، ژر شه خواره تيار کړه.))

هوسې د ودرېدو هڅه وکړه خو سر پرې وگرځېد او راوغورځېده. خو دا ځل ژر په هوبن شوه او د جبار غږ يې تر غوږ شو: ((هر څه تيار دي، ترڅو تاسې يو پنجه قطې کوئ، ډوډۍ هم تيارېږي.))

د خپل مېړه له دې خبرې سره، هوسې په خاپوړو خاپوړو د وره پر خوا وځوځېده، خو لا وره نه وه نږدې شوې، چې جبار کوټې ته راننوت: ((دا مکاره گي دي پرېږده، مه مې مجبوروه، چې چيغې دي په مېلمنو واوروم.))

هوسې په ژړا شوه: ((په خدای که درواغ وایم، د ودرېدو نه يم، خیر دی نور هر څه مې تيار کړي، فقط دا يوه ترکارې پاتې، لږې اوبه پرې تېرې کړه، که يې ما ته پرېږدي، ناوخته به شي.))

د هوسی دا خبره پر جبار بڼه و نه لگېده، په ډېر غضب یې د ترکاری پلاستیک له هغې واخیست، پر ځمکه یې وویشت او بیایې هوسی تر لغتو لاندې ونيوه. د هوسی له چیغو سره، د یو مېلمه غږ او چت شو:

((څه کیسه ده، په مورږ خو به په تنگ نه یاست؟!))

جبار له شرمه هوسی پرېښوده او پخپله یې د ډوډۍ بند و بست وکړ. جبار دوی ډوډۍ خوړله او پیکونه یې سره جنگول، چې د هوسی د نالبت غږ ورو ورو او چت شو. جبار راپاڅېد، په منډه څنگ کوټې ته، چې هوسی په کې تاو راتاو بدلې، ننوت: ((که دا ځل دې غږ او چت شو، ژوندۍ دې نه پرېږدم.))

خو هوسی د خپل اختیار نه وه، نالبت یې نور هم زیات شو. جبار ته غوسه ورغله، دا ځل یې دو مره بد بد ووهله، چې خپل لاسونه یې هم په درد شول. بیا د یو مېلمه غږ او چت شو: ((جبار ځانه! راځه هغه پرېږده، خپل جواب ووايه، مورږ ته لا جواب یې، هغه څه کوي.))

جبار په منډه د مېلمنو کوټې ته لاړ. یو مېلمه تش بوتل هغه ته ونيو: ((ډېر نا خرابات یې، ته دا ځوانې گڼې، چې یو بوتل ته دې کېنولي یو، که پوهېدو خپله به مویو څه راوړي وو.))

جبار خپل لاسونه و مروړل: ((زه او نا خراباتي، مېلمه مې یې که سترې نه وم، بیا دې لیدل، چې څه مې درسره کول.))

بل مېلمه ورته وویل: ((کېنه ناځوانه! په گوانونو ځوانې نه کېږي، بڼه خو به دا وه، چې په بوتلو دې ویشتلو.))

جبار هغه ته مخ واپراوه: ((سرداره! خوله په ځای خو څو ه! نه ناخرابات
 یم نه ناخوان، ما چې څه لوظ کړی و، هغسې مې کړي وو، خو...))
 یو مېلمه یې په خبرو کې ورولوېد: ((خو څه؟))
 - مازیگرزما او د بنځې په همدې بوتلو شخړه راغله، هغې یو بوتل
 مات کړ، که باور مو نه راځي ورشئ ویې گورئ، توتې یې اوس هم په
 هغه بله کوټه کې پرته دي.))
 - نه نه! ستا په خبره څنگه باور نه کوو، د هغه اثبات خو ستا د بنځې
 چیغې هم کېدای شي.
 له دې خبرې سره بل مېلمه له خپل بغل جیب نه یو بوتل راووېست او په
 ډېر غرور یې وویل: ((زه لکه چې پوه وم، چې دا مې له ځان سره
 راواخیست.))
 سردار پر هغه غږ وکړ: ((ژوندی خو اوسې باداره! که نه نیم سوزه به
 پاتې وو.))
 دوی بوتل نیمايي کړی و، چې بیا د هوسۍ غږ اوچت شو: ((اخ خدایه
 مړه شوم، اخ په ما رحم وکړئ، اخ مرم.))
 د هغې له غږ سره جبار مېلمنو ته وویل: ((دا لکه چې ځان راباندې
 حراموي څه؟ هسې هم په زړه کې مې ورته اور بل دی.))
 یو مېلمه ترې وپوښتل: ((باداره! څه وايې، څه چل دی، ولې؟))

جبار وویل: ((ډېره مکاره ده، ستاسې تر راتگ دمخه مې هم هدو کي ورته گرم کړي دي، ځان يې په بدو واړاوه. دا هر څه ما پخپله تيار کړي، حتی تر کاري مې هم پخپله ووينځل.))

د جبار له دې خبرې سره ټولو مېلمنو په کړس وخنډل: ((تا خود ځوانۍ دعوا کوله، پخیر زنجو هم وختې.))

دې پېغور جبار ته غوسه وروسته، له ځايه پاڅېد: ((ځم ورپسې، دا تاسې نه، هغې راباندې وخنډل.))

جبار زنگېدلی زنگېدلی له کوټې په وتو و، چې يو مېلمه پرې غږ وکړ: ((باداره! په سد راته نه بنکاري، خالي لاس مه ورځه، نه چې درباندي زوروره شي، هه دا زما چاقو در سره واخله، که ستا په ځای وای ژوندۍ مې نه پرېښوده، پوه شوې که نه؟ داسې ښځې ته خو مرگ روا دی، چې له مېړه نه زنجو ساز کړي.))

جبار بېرته راوگرځېد، په بېړه يې د مېلمه له لاسه چاقو واخيسته او زنگېدلی زنگېدلی د هوسۍ کوټې ته ننوت، سم له واره يې پر هوسۍ د چرې گوزارونه شروع کړل. هوسۍ په وینو کې لیت پیت شوه. د ډېرو وینو په لیدو د جبار طبعه خټه شوه، نېشه يې له سره والوته، حویلی ته يې منډه کړه او چينغې يې کړې: ((هلې چې ښځه مې لېونۍ شوې، هلې چې ځان وژني، هلې راورسۍ.))

په څو شېبو کې د چم گاوندۍ خلک او د گزمې پوليس د جبار کورته راننوتل. پوليسو چې هوسۍ په تذکره کې اچوله، هغې سترگې

پرانیستې او پرې کرې پرې کرې یې وویل: ((زه... خپل... خپل
خا... خا... خاوند وو هلم...))
پولیسو، چې جبار ته هتکرې واچولې، د هوسۍ سترگې هم پټې
شوې.

۱۳۸۳

وروستی د بنمن

جمیل سترې او خولې خولې کوتې ته راننوت او اوږد پر خپل چپرکت و غځېد. خو شېبې وروسته یې، چې ستریا ووت، پر هغه ټوپک یې، چې ده ته پر مخامخ د پوال څرېدلی و، سترگې وگنډلې. ټوپک ته په کتو کتو په ژور سوچ کې لاهو شو. شېبه په شېبه یې د څپرې رنګ بدلېده رابدلېده او سترگې یې تکې سړې واوښتې. له ډېر غصبه خولې پرې راماتې شوې. غاښونه یې سره کېکارل او په یوه ټوپ له ځایه راپاڅېد، د پوال ته ورنږدې شو، ټوپک ته یې لاس وراوږد کړ، خو پښه نیولې شو: ((نه، نه! که داسې وکړم لکه، چې خپل ځان مې برباد کړی وي. نه، نه داسې نه کوم.))

بېرته پر خپل چپرکت کېناست. لاسونه یې سره و مروړل. اخوا د پخوا یې وکتل. ساره ساره اسویلي یې وکښل. له چپرکته راپاڅېد، په کوټه کې په قدم وهلو بوخت شو. د کوتې تر بنه گزاو پل کولو وروسته د کوتې پر غولي نیم گونډه کېناست، نیم نظریې ټوپک ته وکتل. بیا

قهرجن شو، وجود یې ورپېد، خولې پرې راغلي، په ډېر غضب را ولاړ شو، ټوپک یې راواخیست اوږې ته یې کړ. د وره پر خوا رهي شو. له وره یې لا پل دباندي نه و ایښی، چې بېرته راوگرځېد او ښه شېبه بیا اخواد پخوا په کوټه کې وگرځېد. چې ښه ستړی شو، خپل چیرکت ته راغی، ټوپک یې پر خپلو زنگونو کېښود او په ځیر ځیر یې ورته وکتل. ټوپک ته په کتلو کتلو یې د تېرو وختونو یادونه وریه زړه شول. هغه وخت وریه یاد شو، چې د لومړي ځل لپاره یې ټوپک ته لاس کړی و.

دی نوی له مهاجرته راستون شوی او په کلي کې د کار په لټه کې و، خو نه په کلي کې کوم کار ورته پیدا شو او نه په ښار کې. تمامه ورځ به د کلي په کوڅو کې خوشي سرگردان گرځېده. په ټول کلي کې یې د کوڅه ډب لقب گټلی و. خپلې کورنۍ او خپلوانو به ورته پېغورونه کول، چې د کار روزگار سړی نه دی او دومره نه شي کړای، چې حتی ځان ته یوه گوله ډوډۍ پیدا کړي. دې خبرو هغه سخت ځوراوه، خو څه چاره، دا ټولې خبرې یې په سره سینه زغملې.

یوه ورځ، چې نور ډېر په تنگ شو، له ځان سره یې هوډ وکړ، چې کلی پرېږدي او بېرته پردېسۍ ته مخه وکړي. له کلي د وتو په ورځ، په لاره کې یې خپل یو ملگری ولید. ملگری یې ورته وویل: ((لېونی یې څه! چې بېرته ځې، دلته خو کارونه کم نه دي.))

ده بې واره ځنې وپوښتل: ((کوم کارونه، زه خود کار په لټه له پښو
وغورځېدم.))

ملگري بې ځواب ورکړ: ((ته سبا زمونږ د پرې ته راشه، زه او ته چېرې
ځو، خو گوره، چې اگر مگر دې بیا په کې نه وي.))

جمیل ورته وویل: ((هر کار، چې وي کوم یې، مقصد، چې له
پېغورونو خلاص شم.))

په سبا جمیل او دهغه ملگری دواړه د کلي د یوه قوماندان کور ته
ورغلل. په خبرو خبرو کې قوماندان جمیل ته وویل: ((ټوپک درکوم،
خو کار درنه غواړم.))

جمیل د ټوپک د نوم په اورېدو ولرزېد، خو له لږ سوچ وروسته یې له
قوماندان سره ((هو)) وکړه. قوماندان ورته ټوپک ورکړ او د وتلو په
وخت کې یې څو روپۍ هم ورته ونبولې. جمیل ټوپک په اوږې خوښ
او خوشاله خپل کور ته راغی. د شپې یې له خپلې کورنۍ سره خبرې
وکړې او ویې ویل، چې سر له سبا تر یوې میاشتې به کور ته نه راځي.
کورنۍ یې که څه هم خوښه ورنه کړه، خو ده د هغوی پېغورونه ورته
یاد کړل او سهار د وخته بې له دې، چې له چا سره خدای پاماني وکړي
له کوره ووت.

ده ډېر وخت له هغه قوماندان سره تېر کړ. ډېر جنگونه یې ورته وکړل او
ډېر امتیازونه یې ترې واخیستل. ورځ په ورځ قوماندان ته نږدې کېده
او دهغه اعتبار یې تر لاسه کاوه. تردې، چې دهغه مرستیال شو. تر

مرستیالی، خو ورځې وروسته ده او قوماندان ترمنځ لانجه پیدا شوه. ده قوماندان او دهغه ساتونکي بې وسلې کړل او پخپله قوماندان شو. خو ورځې وروسته قوماندان پرده د یوې لویې لارې په اوږدو کې ډزې وکړې او دی پر چپه پنبه ولگېد.

د دې پېښې په یادېدو هغه ټکان وخور، خپله پایخه یې پورته کړه، هغه تپ ته یې په ځیر وکتل او له ځانه سره یې وویل: ((خیر! هغه که په پنبه تپ راکړ، ما له ژونده خلاص کړ.))

له دې خبرې سره یې ټوپک راپورته او مچ یې کړ: ((ټوله مېرانه ستا وه، که نه ډک زړه به پاتې وم. زما ټول نوم و نښان ستا له برکته دی. زه نوڅه وم؟!))

خو لکه، چې پر خپلو دې خبرو پښېمانه شوی وي، ټوپک یې په بېرته پر ځمکه وغورځاوه: ((نه، نه! ته مېرني نه یې، ته یوازې مرگونه کوي. وژونکي مېرني نه وي، تا که شتمني او نوم و نښان راکړی، له نورو دې پردی کړی يم، ته پر سر نه پر ځمکه ښه یې.))

جمیل د اوږدې شېبې لپاره په سوچ کې ډوب و او تر شونډو لاندې له ځانه سره غږېده. شېبه په شېبه یې حالت بدلېده او له خپل ځان سره په جنگ و. په همدې سوچونو کې یې پر ځمکه پروت ټوپک ته وکتل: ((نور نوزه لېونی کېږم! ... څه وکړم؟! ... له ټولو لرې او جلا، ... دا څه ژوند دی؟! ... اوس کرار کرار مې خپل ملگري هم پرېږدي، هسې نه سبا خالي

میدان ته پاتې شم. زه خه وکړم، نپوهېږم، زه لېونی کېږم... زه... زه لېونی...))

له دې خبرو سره جمیل ټوپک له ځمکې راپورته او خپلو سترگو ته رانږدې کړ: ((ستا یاري، د نورو دښمني ده. ستا دښمني یوازې په تاله منځه وړلای شم.))

جمیل ټوپک بېرته په دېوال ځوړند کړ او پر چپرکت اوږد وغځېد. سترگې یې پټې کړې او له ځانه سره لگیا شو: ((دا دښمني څنگه ختمه کړم، له خپل وروستي دښمن نه څنگه غچ واخلم، زه خه کولی شم... زه باید ځان له دې ماتې وژغورم، زه باید خپل وروستي دښمن ختم کړم، هو هغه باید ختم کړم، که نه هغه به ما ختم کړي.))

له دې خبرې سره جمیل یو دم له چپرکته راټوپ کړ، ټوپک یې راواخیست، خپلې اوږې ته یې کړ او په ډېر غضب له کوټې ووت.

په لاره کې بیا له ځانه سره لگیا شو: ((دا دښمن باید همدا نن، همدا شېبه ختم کړم. دې دښمن تر نورو ډېر په عذاب کړی يم.))

په همدې خبرو خبرو هغه د سیند غاړې ته ورسېد. له لرې یو سړی رابنکاره شو. نېغ د هغه پر خوا ورو خوځېد. هغه ته، چې ورنږدې شو، ټوپک یې له اوږې رابنکته او گپت یې راکش کړ. په لاره روان سړی وترهېد او منډه یې کړه. جمیل په خدا شو او د وروستي دښمن په بیا بیا ویلو سره یې ټوپک دوه درې وارې پورته پورته وغورځاوه، بیا یې

خپلو سترګو ته نږدې ونيو او په غضب شو: ((خپل وروستی دښمن
ختموم، همدا شېبه یې ختموم.))
جمیل ټوپک له شپېلۍ نه په بڼي لاس کې ونيو او په ټول قوت یې د
سیند منع ته خطا کړ: ((خدای پامان دښمنه، خدای پامان.))

۱۳۷۴

سودا

هغه د عرفې مخې ته ودرېد، د خپلې خوښې مجله یې د نورو مجلو له منځه راپورته کړه. د مجلې په وروستیو پاڼو کې یې خپله پاڼه واړوله. د م شېبه کې خولې پرې راماتې شوې، سوړ اسوېلی یې وکېښ، مجله یې په زوره د نورو مجلو پر سرگوزار کړه، ورو یې وویل: ((دروغ ده!))

هغه همدا سې پریشانه زماله عرفې نه لرې شو. پریشانی پسي واخیستم، وې مې هسې نه چې بیا رانه شي. د ده سودا مې نیکمرغه بلله. د هرې اوونۍ لومړۍ سودا ده کوله. د شنبې په سهار، چې به مې څنگه عرفه پرانیستله، دی به راپیدا شو او د پرتو مجلو په منځ کې به یې خپله مجله پیدا کړه، د خپلې خوښې پاڼه به یې راواړوله، ژر ژر به یې ولوستله، لکه چې لیکل شوې کرښې خوند ورکوي، موسک به شو. د کرتۍ له جیبه به یې پیسې را وایستلې او مجله به یې د بایسکل په کنجوغه کې کېښوده.

ما ته په تېرو پنځو شپږو کلونو کې دا معلومه شوې وه، چې هغه کومه پانډه او کومې کرنې لولي. مجله مې راواخيسته، د اوونۍ د فال پانډه مې راواړوله، ومې لوسته: ((د مرغومي میاشت: له چا سره، چې مینه لرې، په دې وروستیو کې ستا په نسبت بې علاقي شوې ده.))

۱۳۸۹/۵/۲

ویبلاگ

له یوې اوونۍ وروپسې وم، هره ورځ مې ترې پوښتل، چې زما نوی شعر دې لوستی که نه. خو چې وبه یې ویل نه! چورت به مې ډېر خراب شو، خو وروسته به مې خپل زړه په دې دلاسا کاوه، چې ډېره بوخته ده، له سهاره ترمازیگره د دفتر له کاره نه اوزگارېږي، کله خپله یو څه لیکي او کله د نورو لیکنې سموي.

دفتر مو خورا لوی دی، مېزونه په کې داسې اېښودل شوي، چې زموږ یو بل ته شا وي. کله کله په غلا غلا ورگورم، هغه په کار بوخته وي، د هغې دغه بوختیا ما ته یو تسل شي. ډېر ځله ځیر شوی یم، چې زما له کتو سره هغه هم غلچکۍ راگوري او گواکې راته وایي، چې درباندي پوهېږم.

نن همدا چې ورغلم، ورته مې وویل: ((نن به خامخا زما ویبلاگ گوري، نوي شعرونه او کیسې مې لیکلې دي.))
هغه موسکه شوه: ((نن یې خامخا لولم. کارونه مې کم دي.))

کمپیوټر ته مې کېناستم. خپل ویبلاگ مې پرانست. پرته له دې، چې څه په کې ولولم، هسې ورته کتل مې. یو نیم نظر به مې شاته په دې مینه کتل، چې گوندې هغې به زما ویبلاگ پرانستی وي، خو هغه به لاهم په څه لیکلو لگیا وه. دې کې د دفتر د داخلي تلفون د زنگ غږ اوچت شو. تلفون د هغې د مېز پر سر اېښودل شوی، غوږی یې جگه کړه: ((هو، شته، صحیح ده، زه ورته وایم.))

غوږی یې، چې کېښوده، راته وپې ویل: ((د بورډ میتینګ نیم ساعت وروسته دی.))

د میتینګ لپاره د تیاري په غم کې شوم. نیم ساعت پس، چې پاڅېدم هغې ته مې پام شو، چې ویبلاگ یې پرانستی دی.

مازیگر، چې له میتینګ نه راغلم، ټول کار کونکي کورونو ته تللي وو. کمپیوټر ته کېناستم، ویبلاگ مې پرانست. د خپلو ټولو نویو لیکل شویو مطلبونو تر لاندې مې د نظرونو د لیکلو بکسونه پرانستل، پر زړه مې بې حسي راخوره شوه، سره له دې، چې لوی ایرکنډیشن چالان و، خولې راباندې راغلې. ساه مې بنده بنده شوه، راولاړ شوم، د باندې ووتم، څو دقیقې د دفتر په حویلی کې ښکته پورته وگرځېدم. عجیبې خبرې مې زړه ته راتلې: ((اوس مې پروانه لري، څو کی یې لوړه شوه، پر ما یې نظر نه سوزي، پخوا به هره ورځ پخپله زما ویبلاگ ته راتله او پر زړو مطلبونو به یې بیا بیا یو څه لیکل.))

خو ژر پر خپلې دې خبرې پښیمانه شوم: ((ترپخوا خویې اوس کارونه زیات شوي، پخوا خویې د دوه درې پانود لیکلو مسوولیت درلود، اوس خو باید ټوله مجله وگوري او ایدیت یې کړي، اخر دا خوزیات کار دی، سترې کېږي.))

د دفتر ته ننوتم، کمپیوټر مې بند کړ. بیګ مې راواخیست. له دفتر نه ووتم، موټر ته د ختلو په وخت کې، څه راپه یاد شول، بېرته راوگرځېدم. په بېړه مې کمپیوټر روښانه کړ. د خپل ویبلاګ مدیریت پانه مې خلاصه کړه، یومخ د خصوصي نظرونو برخې ته ورغلم. لومړی نظر د هغې و: ((کیسې دې خوږې شوې، خو د دفتر خبرې دې ډېرې کړې دي، هسې نه، چې کومه بې گناه همکاره دې بله ورځ په کیسو کې غورځولې وي. خدای دې پرده وکړه!!))

۱۳۸۹/۵/۱۰

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**